ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாநுஜன் 21

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த
மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர்: ஸ்ரீ காஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

10–6–1950 விக்ருதி௵ வைகாசி௴

எம்பெருமானாரும் தேவப்பெருமாளும்.

ப்ரமாதாக்களில் தலைவரான எம்பெருமானார் ப்ரமாணங்களையெல்லாம் பரிஷ்கரித்தருளினது போலவே ப்ரமேயச்ரேஷ்டனான எம்பெருமானுடைய திவ்ய தேசங்களையும் மிகமிகப் பரிஷ்கரித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே ஸ்வாமியின் திருநாள் பாட்டில் * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை மற்று முவந்திடுநாள் * என்று மணவாளமாமுனிகளாலருளிச் செய்யப்பட்டது. கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் பரிஷ்கரித்தருளினவர் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரேயாவர். ஸகல திவ்ய தேசத்தெம்பெருமான்களிடத்திலும் ஸ்வாமி அன்பு பூண்டிருந்தவராயினும் ஸ்ரீ காஞ்சீ தேவப்பெருமாள் திருவடியிணையில் அஸாதாரணமான அன்பு கொண்டிருந்தாரென்பது இராமானுச நூற்றந்தாதியில் * ஆண்டுகள் நாள் திங்களாய்......காண்டகுதோளண்ணல் தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளனிராமானுசன் * என்ற பாசுரத்தினால் நன்கு புலனாகும். ஸ்ரீ ஹஸ்திசைலசிகரோஜ்ஜ்வல பாரிஜாதமான தேவப்பெருமாளுடைய திருநாமமே ‘தென்னத்தியூரர்’ என்பது. * உலகேத்துமாழியானத்தியூரான் * என்றும் * அத்தியூரான் புள்ளையூர்வான் * என்றும் பூதத்தாழ்வாருளிச் செய்ததையடியொற்றி அமுதனாரும் அத்தியூரர் என்று பணித்தார்.

ஸ்வாமிக்குத் தேவப்பெருமாள் திருவடியிணையில் அன்புமிகுந்திருப்பதற்கு உரிய காரணங்களுள் சிலவற்றை இங்கெடுத்துரைப்போம்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ தர்சன துரந்தரராக வாழ்ந்து வந்த ஆளவந்தார் காஞ்சீபுரியில் வாழும் ஸ்ரீ ராமாநுஜருடைய ப்ரபாவங்களைக் கேட்டு இவரைக் காணவேணு மென்னுமாவலுடனே காஞ்சிக் கெழுந்தருளி ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியிலே மங்களாசாஸனஞ் செய்து கீழே திருப்புற்றினருகே திருவனந்தாழ்வானையும் கரியமாணிக்கப் பெருமானையும் ஸேவியாநிற்க, அங்கே யாதவப்ரகாசர் தம் வித்யார்த்தி ஸமூஹத்துடனே பெருமானை ஸேவித்து அவ்விடத்தே ப்ரதக்ஷிணமாக வாராநிற்க, ஆளவந்தார் தம் அருகேயிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை நோக்கி, ‘இத்திரளிலே இளையாழ்வார் யாவர்?’ என்று கேட்க, அவரும் ‘அதோ சிவந்து நெடுகி ஆஜாநுபாஹுவாய் வருகிறவர்’ என்று காட்ட, ஆளவந்தாரும் திருவுள்ளம் பூரிப்பக் குளிரநோக்கியருளி “ஆம் முதல்வனிவன்” என்று விசேஷகடாக்ஷம் செய்தருளியும், தேவப்பெருமாளை நோக்கி * யஸ்ய ப்ரஸாதகலயா பதிர: ச்ருணோதி பங்கு: ப்ராதாவதி

ஜவேந ச வக்த்ர மூக:, அந்த: ப்ரபச்யதி ஸுதம் லபதே ச வந்த்யா தம் தேவமேவ வரதம் சரணம் கதோஸ்மி * என்றொரு ச்லோகத்தால் இளையாழ்வார் நம் தர்சந ஸ்தாபகராம்படி அருள் புரிகைக்காகச் சரணாகதி செய்தும் எழுந்தருளினாரென்று இதிஹாஸம். ஆக, தேவப்பெருமாளுடைய திருவருளடியாகவே ஸ்வாமி விசேஷ அபிவிருத்தியை யடைந்தது.

யாதவப்ரகாசருடைய கங்காயாத்திரையிலே ஸ்வாமியும் அந்வயித்து எழுந்தருளுகையில், விந்தியாடவியில் நிர்ஜலமும் நிர்ஜனமுமான நீள் காட்டிலே பிரிந்து திரும்பவேண்டியதானபோது * ஆவாரார்துணையென்று அலைநீர்க்கடலுளழுந்தும் நாவாய் போல் துளங்கி நின்று வழிதிகைத்து நிற்கையிலே. தேவப்பெருமாள் ஒரு வில்லியாகவும் பெருந்தேவித் தாயார் அவனது மனைவியாகவும் வேடம்பூண்டு ஸ்வாமிக்குத் துணையாக வந்து சேர்ந்து வழி நடத்தி ஓரிரவிலேயே கச்சிப்பதியில் கொணர்ந்து சேர்த்துச் சாலக்கிணற்றில் ஸ்வாமி திருக்கையால் தீர்த்தம் வாங்கிப் பருகி விடாய் தீர்ந்ததற்கு அறிகுறியாக அன்று முதல் ஸ்வாமி நாடோறும் சாலக்கிணற்றில் நின்றும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து வந்தார். இவ்வைதிஹ்யத்தை வேதாந்ததேசிகனும் யதிராஜஸப்ததியில் * வந்தே தம் யமிநாம் துரந்தரமஹம் * என்கிற ச்லோகத்தில் * தத்தம் யேந தபாஸுதாம்புநிதிநா பீத்வா விசுத்தம் பய: காலே ந: கரிசைலக்ருஷ்ணஜலத: காங்க்ஷாதிகம் வர்ஷதி * என்ற உத்தரார்த்தத்தினால் பொறித்தருளினார்:

திருக்கச்சிநம்பி மூலமாக ஸ்வாமி ஆறு வார்த்தைகள் கேட்டருளித் தெளிவு பெற்றதும் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதியிலே.

யஜ்ஞமூர்த்தி யென்னுமொரு மாயாவாதிஸந்ந்யாஸியின் கேள்விகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாமி விடையளித்து வருகையில், முடிவாக வொரு விஷயத்திற்கு விடையிறுக்கமுடியாமல் 'நாளைக்கு ஆகிறது' என்று சொல்லி வந்து மிகவும் வியாகுலராய் அமுது செய்யாமலே திருக்கண்வளர்ந்தருளாநிற்க, அன்றிரவு தேவப்பெருமாள் கனவிலே யெழுந்தருளிக் காட்சிதந்து மாயாவாதியின் வாயடங்கும்படியான சில அர்த்த விசேஷங்களை ஸ்புரிக்கச் செய்து மறைய, ஸ்வாமி உள்ளந்தேறி அந்த யஜ்ஞமூர்த்தியைத் திருத்திப் பணிகொண்டு, தேவப்பெருமாளுடைய ப்ரஸாதமடியாகவே இவர் ஆட்பட்டாரென்கிற உபகாரஸ்மிருதி உலகப்ரஸித்தமாம்படி அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார் என்று அவர்க்குத் திருநாமம் சாத்தியருளினார்.

இங்ஙனே யுள்ள இதிஹாஸங்களினால் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் தேவப்பெருமாள் திருவடிகளில் மிக்க அன்பு பூண்டு விளங்கினரென்று அறியலாகும். ....

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

காஞ்சீபுரம் தேவப்பெருமாள் மஹோத்ஸவம்.

பெருந்தேவி மணவாளனை பேரருளாளனென்னும் தேவப்பெருமாளுடைய ப்ரஹ்மோத்ஸவம் 'வையங்கண்ட வைகாசித் திருநாள்' என்று அநாதிகாலமாகக் குலாவப்பட்டு வருகின்றது. உண்மையில் உலகமெல்லாம் திரண்டுவந்து ஸேவிக்கும்படியான மஹோத்ஸவம் இஃதொன்றே யென்றால் அதிசயோக்தியாகாது. முற்காலங்களில் பலபல மஹாராஜர்கள் ஆங்காங்கு நின்றும் திரள் திரளாக வந்து பத்து நாளுமிருந்து ஸேவித்துப்போவார்கள். அப்போது அவர்கள் தங்கியிருந்த வீதி இன்னமும் ராஜ வீதி யென்று நிருடிபெற்றிருக்கின்றது. இம்மஹோத்ஸவத்தில் தினப்படி இரண்டு வேளையும் தேவப்பெருமாள்

சின்ன காஞ்சியிலிருந்து பெரியகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளித் திரும்புவது ஆறேழு மைல் தூர முள்ளது. இவ்வழி முழுவதும் உத்ஸவ ஸேவார்த்தமாக வந்துசேர்ந்த பக்த பாகவத மய மாகவேயிருக்கும். இடையில் இரண்டு மூன்று வருஷம் இந்த ஸம்ருத்திக்குச் சிறிது குறை ஏற்பட்டிருந்தது. இவ்வருஷம் பேரருளாளனுடைய பேரருள் நலத்தினாலேயே பழையபடியே அதிசயம் பொலிவுற்றது. உபயவேத கோஷ்டிகளும் * கண்டோம் கண் டோம் கண்டோம் கண்ணுக் கினியன கண்டோம் * என்னும்படியாகவே அமைந்திருந்த அதிசயம் வாசாமகோசரம்.

28—5—50 தேதியன்று இம்மஹோத்ஸவம் தொடக்கமாயிற்று. திருவோண நன் னாளில் அவப்ருதம் (தீர்த்தவாரி) கண்டருளவேண்டும். ஆனால் திருத்தேர்த்திருநாள் இரண்டுநாள் நடைபெற நேர்ந்ததனால் அவிட்டத்தன்று (6—6—50) அவப்ருதம் நடந்தேறி மறுநாளிரவு த்வஜாவரோஹண மாயிற்று. உத்ஸவாங்கமாக முன்னடி வருணபகவான் சிறிது வர்ஷித்தபடியால் தாபம் அதிகமாகத் தெரியாமல் குளிர்ச்சியாகவே உத்ஸவம் நடை பெற்றது. விபவங்களில் ஒரு வகையான குறையும் இடம் பெறாமல் பக்த வர்க்கங்களின் பரிபூர்ணவுதவியினால் லோகோத்தரமாகவே உத்ஸவம் நடந்து முடிந்தது. கனம்பொருந்திய செங்கற்பட்டு ஜில்லா கலெக்டரவர்களும் போலீஸ் அதிகாரிகளும் உள்ளூர் தாசில்தார் முத லான அதிகாரிகளும் விசேஷ கவனம் செலுத்தியும் பெரும்பாலும் உடனிருந்தும் காலந்தவ றாது மிக வொழுங்காக நடத்திவைத்ததற்கு பக்தவர்க்கங்களெல்லாம் மிகவும் கடமைப்பட் டிருக்கிறார்கள். இவ்வுத்ஸவ ஸம்பந்தமான பஹிரங்க சுகாதாரங்களுக்காக மாத்திரம் காஞ் சீபுரம் முனிஸிபாலிடியார் ஐயாயிரம் ரூ ஸாங்கிஷன் செய்து ஸேவார்த்திகளுக்குப் பல வகையான ஸௌகரியங்களையும் வழக்கப்படி செய்துவைத்தது பாராட்டத்தக்கது.

சென்னைமாநகரில் வாழும் பிரபல ரத்ன வியாபாரியான ஸ்ரீமான் T. கோவிந்த ராஜுலு நாயுடு அவர்கள் விசேஷப்படியான பந்தல் கைங்கர்யத்தை அற்புதமான லைட் டொளி விளக்கத்துடன் செய்து வைத்தது போற்றத் தக்கதாயிருந்தது.

நவீன நாகரீக முறையில் ஒருநாளிரவு ஸந்நிதிக்குள் பாட்டுக்கச்சேரி நடந்ததனால் ஆலயத்தின் புனிதமான பல பிரதேசங்கள் மிகவும் அசுசியாகி ஆஸ்திக பக்த மணிகளுக்கு மனக்கலக்க முண்டாக ஹேதுவாயிற்றென்று கேள்விப்பட்டோம். பல நன்மைக ளிடையே சில தீமைகளும் புகுவது ஸஹஜமே. காலாநுகுணமாக லௌகிக மனோரஞ்ஜ னம் செய்யவேண்டுவது அவசியமாயினும் எதையும் உரிய அளவிலே நிறுத்துவது நல மென்று நினைப்பூட்டி நிற்கிறோம்.

புஸ்தக விமர்சனம்

புள்ளரையன் பாசுரங்கள்:— கருடன் விஷயமான திவ்யப்ரபந்தப் பாசுரங்களைத் திரட்டி சென்னை அட்வகேட் ஸ்ரீ. உ. வே. திண்டுக்கல் ராமஸ்வாமி ஐயங்காரவர்கள் வெளி யிட்ட இச்சிறுபுத்தகம் தேவப்பெருமாளுடைய கருடோத்ஸவத்தன்று பக்தர்களுக்கு வழங் கப்பட்டது. நமது பார்வைக்கும் அனுப்பப்பட்டது. மிகவும் ரஸித்து அநுபவித்தோம். கருத்மானுடைய ப்ரஸ்தாவமுள்ள பாசுரங்களெல்லாம் இதில் வரிசையாகவும் பூர்த்தியாக வும் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. கருடப்ரஸ்தாவ முள்ள பாசுரத் துணுக்குகள் மாத்திரமே தொகுக்கப் பட்டிருந்தால் புத்தகத்தினளவு இன்னமும் மிகச் சிறிதாக முடிந்திருக்கும். இதனை மிகுந்த பக்திச்ரத்தையுடன் அச்சிட்டுத் தந்தவரான உயர் திருவாளர் சென்னை மாடர்ன் அச்சகத் தலைவர் S. புண்டரீகாக்ஷம் நாயுடு அவர்கள் பக்தவர்க்கங்களின் ஸௌக

ரியத்தை நோக்கிப் பாசுரங்களைப் பூர்த்தியாகவே ஆதரத்துடனும் அச்சிட்டிருப்பது மிக மெச்சத்தக்கதே.

ஆழ்வார் பாசுரங்கள் 103-ம், தேசிகப் பிரபந்தப் பாசுரங்கள் 3-ம், சோளங்கிபுரம் ஸ்ரீ தொட்டையாசார்ய ரருளிய ச்லோக பஞ்சகமும் இதில் சேர்ந்துள்ளன. ச்லோக பஞ்சகத்தில் சில தவறான பாடங்கள் விழுந்திருக்கின்றன. அவை மறுபதிப்பில் திருத்தம் பெறுமென்று நம்புகிறோம். அன்றியும், குலசேகராழ்வாருடைய பாசுரமான "கோலார்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கம்......கருடனென்னும் வென்றிக்கடும் பறவை" என்பதும், பொய்கை யாழ்வார் பாசுரமான * அடுத்த கடும்......வல்லாளன்கைக் கொடுத்த * என்பதும் முதலிய சில பாசுரங்கள் கொள்ளப்படாது விடுபட்டனவென்று ஸூக்ஷ்மேக்ஷிகையால் அறிகிறோம். இவையும் மறுபதிப்பில் சேர்க்கப் பெறுமென்று நம்புகிறோம்.

இச்சிறு நூலைத் தொகுத்து உபகரித்த நம் பரமாப்தரான ஸ்ரீ ராமஸ்வாமி ஐயங்காருடைய ரஸிக்யாதிசயம் ஒருபுறமிருக்க, பரம ப்ராமாணிகத்வப் பெருமை நமது நெஞ்சை மிகவுருக்குகின்றது. அதனை இங்கு விவரியாது விடுக்க மனமின்மையால் சிறிது விவரிக்கிறேன். 1944-ஆம் வருடத்தில் தேசிகப் பிரபந்தவுரை வெளியிட்ட நம் ஸுஹ்ருந்மணியான பண்டிதரொருவர் தமது முகவுரையில் (பக்கம் 4-ல்) நவரத்னமாலை யென்னும் தேசிகப் பிரபந்தத்தின் இரண்டாவது பாசுரத்தில் ஒரு பழைய பாடத்தைத் திருத்தப்புகுந்து எழுதினார்—"பணிய விசையில் திசை முகன்றன்" என்ற ஓர் அபத்தபாடம் முதற்பதிப்பிலே கலந்தது. திசைமுகன் என்ற சொல் பிரமனையே குறிக்கும், இங்குப் பிரமனைக் கூற வேண்டிய ப்ரஸக்தியே யில்லை. 'தச முகன்' என்ற பாடமிருந்து ராவணனையல்லவோ குறிக்கவேண்டும். முதற் பதிப்பில் வந்த இந்த அபத்தபாடம் பின்வந்த 6 பதிப்புகளிலும் 2 ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் 2 வியாக்கியானப் பதிப்புக்களிலும் ஏறி நிற்கின்றது. இப்படிப் பட்ட பல அபத்த பாடங்களை நீக்கி நேரான பாடம் கண்டதை இப்புதிய பதிப்பிற் காணலாம்" என்று.

இதன்மேல் பிரபலமான சர்ச்சை நடந்திருக்கின்றது. திசை என்னுஞ் சொல் நான்கு என்கிற எண்ணைப்போலவே பத்து என்கிற எண்ணையும் குறிக்கவற்று என்பதை "திசாஸ்ய தசஸ்ய" (தசாவதாரஸ்தோத்ரம்) இத்யாதி தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளைக் கொண்டே நாம் காணலாமாதலால் திசைமுக னென்கிற சொல்லையே ராவணவாசகமாக ஸ்வாமி தேசிகன் பிரயோகித்தா ரென்றும், இதைத் திருத்துவது தவறு என்றும் ஸ்தாபிக்க நேர்ந்தது. இதில் வீணான ஆக்ரஹங்கொண்டு திருப்பதி திருப்பாப்புலியூர் திருவயிந்திரபுரம் முதலான பலவிடங்களிலிருந்து பல பண்டிதர்கள் வாத ப்ரதிவாதங்களை வளர்த்தார்கள். மிகவும் சோசநீயமான அந்த வாதம் வெகுநாள் நடைபெற்றது. அதனை இப்போது இச்சிறு நூல் வெளியிட்ட ஸ்ரீமான் D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் மத்யஸ்த நிலையில் களைந்து நிற்கின்றார். அந்த தேசிகப்பிரபந்தப் பாசுரத்தின் ஒரு மூலையில் கருட ப்ரஸ்தாவம் வருவதனால் அப்பாட்டு முழுவதையும் எடுத்துக் காட்ட நேர்ந்ததிவர்க்கு. "பணிய விசையில் திசை முகன் தன் முடிகள் பத்தறுத்தனை" என்றே பாடங்காட்டி [புதிய பாடத்தைப் பாடாந்தரமாகக் கூடக்காட்டாமல்] அழகாகப் பதிப்பித்துள்ளார். நவமணிமாலை யென்ற கற்பனைப் பெயரையும் நீக்கி நவரத்னமாலை யென்றே பிரபந்தநாமமும் காட்டியுள்ளார். இவ்வகைகளால் இச்சிறு நூலாசிரியரது பரமப்ராமாணிகத்வம் மிகவும் போற்றுதற்குரியதாயிருத்தலின் இதனை மிக்க மகிழ்ச்சியோடு இங்கு அறிவித்துக் கொள்ள அவகாசம் கிடைத்தது.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்களுகந்த இராமன்.

இராமபிரானையும் கண்ணபிரானையும் பற்றி ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் அற்புதமாக விசேஷணங்களிட்டு அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள சந்தைகள் பலபலவுள்ளன; அவற்றை வரிசையாகத் தொகுத்து அநுஸந்தானத்திற்கு அனுகூலமாக வுபகரிக்கவேணுமென்று பலபக்தர்கள் விரும்பினபடியால் இது வெளியிடப்படுகின்றது. இராமபிரானைப்பற்றிய சந்தைகளை முதலில் தொகுத்து முடித்திட்டுப் பிறகு கண்ணபிரானைப் பற்றின சந்தைகளைத்தொகுப்போம். முதலாயிரம்தொடங்கி அடைவே இது தொகுக்கப் படுகின்றது. ஸ்ரீமான் உ. வே S. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் M. A. அவர்களின் உதவி இப்பணியில் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது.

=முதலாயிரம் பெரியாழ்வார்=

1. இராக்கதர் வாழிலங்கை பாழாளாகப் படைபொருதான். (திருப்பல்) (3)
2. பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை இரந்திட்ட கைம்மேல் எறி திரை மோதக் கரந்திட்டு நின்ற கடலைக் கலங்கச் சரந் தொட்ட கையான். ... (1-6-7)
3. குரக்கினத்தாலே குரைகடல்தன்னை நெருக்கி யணைகட்டி நீணீரிலங்கை அரக்கரவிய அடுகணையாலே நெருக்கிய கையான். ... (1-6-8)
4. கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத் துங்கக் கரியும் பரியும் இராச்சியமும் எங்கும் பரதற்கருளி வன்கானடை அங் கண்ணன். ... (2-1-8)
5. வல்லாளிலங்கை மலங்கச் சரந்துரந்த வில்லாளன். ... (2-1-10)
6. சிலையொன்றிறுத்தான். ... (2-3-7)
7. நின்ற மராமரஞ் சாய்த்தான். ... (2-4-2)
8. பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில் உற்றவடிவிலொரு கண்ணுங் கொண்டவக் கற்றைக் குழலன். ... (2-6-7)
9. மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா இலங்கையர் மன்னன் மணிமுடி பத்துமுடன் வீழத் தன்னிகரொன்றில்லாச் சிலைகால் வளைத்திட்ட மின்னுமுடியன். ... (2-6-8)
10. தென்னிலங்கை மன்னன் சிரந்தோள் துணிசெய்து மின்னிலங்கு பூண் விபீடணநம்பிக்கு என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற மின்னலங்காரன்; ... (2-6-9)
11. கள்ளவரக்கியை மூக்கொடு காவலனைத்தலை கொண்டான். ... (2-7-5)
12. என் வில்வலி கண்டு போவென்றெதிர் வந்தான் தன்வில்லினோடுந் தவத்தை யெதிர்வாங்கி முன்வில்வலித்து முதுபெண்ணுயிருண்டான். ... (3-9-2)
13. மாற்றுத்தாய் சென்று வனம்போகே யென்றிட ஈற்றுத்தாய் பின்றொடர்ந்து எம்பிரானென்றழக் கூற்றுத்தாய் சொல்லக் கொடிய வனம்போன சீற்றமிலாத சீதைமணாளன். ... (3-9-4)

14. முடியொன்றி மூவுலகங்களுமாண்டு உன்னடியேற் கருளென்று அவன்பின் தொடர்ந்த படியில் குணத்துப் பரத நம்பிக்கு அன்று அடிநிலை யீந்தான். .... (3-9-6)

15. தார்க்கிளந் தம்பிக்கு அரசீந்து, தண்டகம் நூற்றவள் சொற் கொண்டுபோகி நுடங்கிடைச் சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவள் ஆர்க்க அரிந்தான். ... (3-9-8)

16. காரார் கடலை யடைத்திட் டிலங்கைபுக்கு ஓராதான் பொன்முடி ஒன்பதோ டொன்றையும் நேரா அவன் தம்பிக்கே நீளரசீந்த ஆராவமுதன். ... (3-9-10)

17. செறிந்த மணிமுடிச்சனகன் சிலையிறுத்துச் சீதையைக்கொணர்ந்த தறிந்து அரசு களைகட்ட அருந்தவத்தோனிடை விலங்கச் செறிந்த சிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்தான். ... (3-10-1)

18. எல்லியம் போதினிதிருத்தல் இருந்ததோ ரிடவகையில் மல்லிகை மாமாலை கொண்டு அங்கார்க்கவிருந்தான். ... (3-10-2)

19. கலக்கிய மாமனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம் வேண்ட மலக்கிய மாமனத்தனனாய் மன்னவனும் மறாதொழியக் குலக்குமரா காடுறையப் போவென்று விடைகொடுப்ப இலக்குமணன் தன்னொடும் அங்கேகினான். ... (3-10-3)

20. கூரணிந்த வேல்வலவன் குகனொடுங் கங்கை தன்னில் சீரணிந்த தோழமை கொண்டான். ... (3-10-4)

21. கானமரும் கல்லதர் போய்க் காடுறைந்த காலத்துத் தேனமரும் பொழிற் சாரல் சித்திர கூடத்திருப்பப் பரதநம்பி பணிய நின்றான். ... (3-10-5)

22. சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறு காக்கை முலைதீண்ட அத்திரமே கொண் டெறிய அனைத்துலகுந்திரிந்தோடி வித்தகனே யிராமா ஓ நின்னபயமென் றழைப்பஅத்திரமேயதன்கண்ணையறுத்தான்... (3-10-6)

23. பொன்னொத்த மானொன்று புகுந்தினிது விளையாடச் சிலைபிடித் தெம் பிரானேகப் பின்னேயங்கிலக்குமணன் பிரிய நின்றான்.... (3-10-7)

24. அடையாளம் மொழிந்த அத்தகு சீரயோத்தியர் கோன். ... (3-10-8

25. திக்கு நிறை புகழாளன் தீவேள்விச் சென்ற நாள் மிக்க பெருஞ் சவை நடுவே வில்லிறுத்தான். ... (3-1--9)

26. கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன் எதிரிற் பெருமை யிராமன். ... (4-1-1)

27. நாந்தகம் சங்கு தண்டு நாணொலிச் சார்ங்கம் திருச்சக்கரம் ஏந்து பெருமை யிராமன் காந்தள் முகிழ்விரல் சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலை சென்றிறுக்க வேந்தர் தலைவன் சனகராசன் தன் வேள்வியில் காண நின்றான். ... (4-1-2)

28. சிலையால்மராமரமெய்ததேவன்—தலையால் குரக்கினம் தாங்கிச் சென்று தடவரை கொண்டடைப்ப அலையார் கடற்கரை வீற்றிருந்தான். ... (4-1-3)

29. அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியுமரக்கரைக் குலம்பாழ் படுத்துக் குல விளக்காய் நின்றகோன். ... (4-2-1)

30. வல்லாளன் தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான். ... (4-2-2)
31. கனங்குழையாள் பொருட்டாக் கணை பாரித்து அரக்கர் தங்கள் இனம் கழுவேற்றுவித்த எழில்தோள் எம்மிராமன். ... (4-3-7)
32. எரிசிதறும் சரத்தால் இலங்கையனைத் தன்னுடைய வரிசிலைவாயில் பெய்து வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்துகந்த அரையன். ... (4-3-8)
33. தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்த எம் தாசரதி. ... (4-7-1)
34. கூன்தொழுத்தை சிதகுரைப்பக் கொடியவள்வாய்க் கடிய சொற் கேட்டு ஈன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமுமாங் கொழியக் கான் தொடுத்த நெறிபோகிக் கண்டகரைக்களைந்தான். ... (4-8-4)
35 பெருவரங்களவை பற்றிப் பிழக்குடைய இராவணனை உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண் பெறுத்தான். ... (4-8-5)
36. கீழுலகில் அசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே ஆழிவிடுத்தவருடைய கருவழித்த அழிப்பன். ... (4-8-6)
37. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறியப் பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமான். ... (4-8-7)
38. பருவரங்களவை பற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச் செருவரங் கப் பொருதழித்த திருவாளன். ... (4-8-10)
39. மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம் வைத்துப்போய் வானோர் வாழச் செருவுடைய திசைக்கருமம் திருத்தி வந்துல காண்ட திருமால். ... (4-9-1)
40. மன்னுடைய விபீடணற்காய் மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர் கண் வைத்தான். ... (4-9-2)

திருப்பாவை

41. சினத்தினால் தென்னிலங்கைக் கோமானைச் செற்ற மனத்துக்கினியான். ... (12)
42. பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தான். ... (13)
43. சென்றங்குத் தென்னிலங்கை செற்றான். ... (24)

நாச்சியார் திருமொழி

44. கடலையடைத்தரக்கர் குலங்களை முற்றவும்செற்றிலங்கையைப் பூசலாக்கிய சேவகன். ... (2-6)
45. சேதுபந்தம் திருத்தினான். ... (2-7)
46. சீதை வாயமுதமுண்டான். ... (2-10)
47. வில்லாலிலங்கையழித்தான். ... (3-3)
48. இலங்கையழித்தபிரான். ... (3-4)
49. மாதலிதேர் முன்பு கோல் கொள்ள மாயனிராவணன்மேல் சரமாரி தாய் தலையற்றற்று வீழத் தொடுத்த தலைவன். ... (3-3)
50. கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார். ... (10-4)

பெருமாள் திருமொழி

51. சுடர் வாளியால் நீடுமாமரம் செற்றவன். ... (2-2)
52. முன்னிராமனாய் மாறடர்த்தான். .... (2-3)
53. மன்னு புகழ்க் கௌசலை தன் மணிவயிறு வாய்த்தவன் தென்னிலங்கைக் கோன்முடிகள் சிந்துவித்தான். ... (8-1)
54. திண்திறலாள் தாடகைதன் உரமுருவச் சிலை வளைத்தான். ... (8-2)
55. கொங்குமலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குலமதலை, தங்கு பெரும் புகழ்ச்சனகன் திருமருகன் தாசரதி. ... (8-2)
56. தயரதன் தன்மாமதலை, மைதிலிதன் மணவாளன், ஏமரு வெஞ்சிலை வலவன். ... (8-4)
57. பாராளும் படர் செல்வம் பரத நம்பிக்கேஅருளி ஆராவன்புஇளையவனோடு அருங்கானம் அடைந்தவன். ... (8-5)
58. சுற்றமெல்லாம் பின்தொடரத்தொல்கானம் அடைந்தவன்அயோத்தி நகர்க்கதிபதி சிற்றவைதன் சொல் கொண்ட சீராமன். ... (8-6)
59. வாலியைக்கொன்று அரசு இளையவானரத்துக்களித்தவன். ... (8-7)
60. மலையதனாலணைகட்டி மதிளிலங்கையழித்தவன் சிலைவலவன்; சேவகன்; சீராமன். ... (8-8)
61. தளையவிழுநறுங்குஞ்சித் தயரதன் தன் குலமதலை, வளைய ஒருசிலையதனால் மதிளிலங்கை அழித்தவன், இளையவர்கட் கருளுடையான். ... (8-9)
62. ஏவரிவெஞ் சிலைவலவன் இராவகன். ... (8-10)
63. வன்தாளினிணைவணங்கி வளநகரந்தொழுதேத்த மன்னனாவான் நின்றான்—அரியணை மேலிருந்தானாய் நெடுங்கானம் படரப்போக நின்றான். ... (9—1)
64. இருநிலத்தை வேண்டாதே விரைந்து வென்றி மைவாய களிறொழிந்து தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேவி நெய்வாய வேல்நெடுங்கண்ணேரிழையும் இளங்கோவும் பின்புபோக நடந்தான். ... (9--2)
65. கொல்லணைவேல் வரிநெடுங்கண் கௌசலைதன் குலமதலை, குனிவில்லேந்தும்மல்லணைந்த வரைத்தோளன், வியன்கான மரத்தினீழல் கல்லணைமேல் கண்துயிலக்கற்ற காகுத்தன். ... (9—3)
66. வேய்போலு மெழில்தோளிதன்பொருட்டா விடையோன்றன் வில்லைச் செற்றான். ... (9—4)
67. பெர்ருந்தார்கைவேல்நுதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள்குருதிசோர விரும்பாத கான்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசி நோய்கூரப் போனவன். ... (9—5)
68. பூமருவுநறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில் சேரல்குல் காமரெழில் விழலுடுத்துக் கலனணியாது அங்கங்கள் அழகுமாறி ஏமருதோள் புதல்வன் வனஞ்சென்றான். ... (9—7)
69, 70. பொன்பெற்றார் எழில்வேதப்புதல்வன் முன்னொருநாள்மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன் தவத்தை முற்றுஞ்செற்றான். ... (9—8)

71. தேனகுமாமலர்க்கூந்தல் கௌசலையுஞ் சுமித்திரையுஞ் சிந்தை நோவக் கூனுருவில் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள்தன் சொற்கொண்டு கானகமேமிகவிரும்பி வள நகரைத் துறந்தான். ... (9—10)

72. ஏரார்ந்த கருநெடுமாலிராமன். ... (9—11)

73. அங்கணெடு மதிள்புடைசூழ் அயோத்தியென்னும் அணிநகரத் துலகனைத்தும் விளக்குஞ்சோதி வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்த்தோன்றி விண்முழுது முய்யக்கொண்ட வீரன் செங்கண் நெடுங்கருமுகிலிராமன். ... (10—1)

74. வங்தெதிர்ந்த தாடகைதன் உரத்தைக்கீறி வருகுருதி பொழிதர வன் கணையொன்றேவி மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன் வேள்வி காத்து வல்லரக்கருயிருண்ட மைந்தன். ... (10—2)

75. செவ்வரிநற் கருநெடுங்கண் சீதைக்காகிச் சினவிடையோன் சிலை யிறுத்து மழுவாளேந்தி வெவ்வரிநற்சிலை வாங்கி வென்றி கொண்டு வேல் வேந்தர் பகைதடிந்தவீரன் எவ்வரிவெஞ் சிலைத்தடக்கையிராமன். ... (10—3)

76. தொத்தலர்பூஞ்சுரிகுழல் கைகேசிசொல்லால் தொன்னகரந்துறந்து துறைக்கங்கைதன்னைப் பத்தியுடைக்குகன்கடத்தவனம்போய்ப் புக்குப் பரதனுக்குப் பாதுகமு மரசுமீந்து சித்திரகூடத்திருந் தான். ... (10—4)

77. வலிவணக்கு வரைநெடுந்தோள் விராதைக்கொன்று வண்தமிழ் மாமுனி கொடுத்தவரிவில்வாங்கிக் கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கைநீக்கிக் கரனோடு தூடணன்தன் உயிரைவாங்கிச் சிலை வணக்கி மான்மரிய எய்தான. .... (10—5)

78. தனமருவுவைதேகி பிரியலுற்றுத் தளர்வெய்திச் சடாயுவை வைகுந்தத்தேற்றி வனமருவு கவியரசன் காதல்கொண்டு வாலியைக் கொன்று இலங்கைநகர் அரக்கர்கோமான் சின மடங்க மாருதியால் சுடுவித்தான். ... (10—6)

79. குரைகடலை அடலம்பால் மறுக எய்து குலைகட்டி மறுகரையை அதனாலேறி எரிநெடு வேலரக்கரொடும் இலங்கைவேந்தன் இன்னுயிர் கொண்டு அவன்தம்பிக்கரசுமீந்து திருமகளோடு இனிதமர்ந்த செல்வன். ... (10—7)

80. அம்பொனெடு மணிமாட அயோத்தி எய்தி அரசெய்தி அகத்தியன் வாய்த் தான்முன்கொன்றான்தன்பெருந்தொல் கதைகேட்டு, மிதிலைச்செல்வி உலகுய்யத் திருவயிறு வாய்த்தமக்கள் செம் பவளத் திரள்வாய்த் தன் சரிதைகேட்டான். ... (10—8)

81. செறிதவச் சம்புகன்தன்னைச் சென்றுகொன்று செழுமறையோன் உயிர்மீட்டுத் தவத்தோனீந்த நிறைமணிப்பூ ணணியுங் கொண்டு இலவணன் தன்னைத் தம்பியால் வானேற்றி முனி வன் வேண்டத் திறல் விளங்குமிலக்குமனைப் பிரிந்தான். ... (10—9)

82. அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி அடலரவப்பகையேறி அசுரர் தம்மைவென்று இலங்குமணி நெடுந்தோள் நான்குந் தோன்ற விண்முழுது மெதிர் வரத் தன்தாமமேவிச் சென் றினிது வீற்றிருந்த அம்மான். ... (10-10)

83. தில்லைநகர்த் திருச் சித்திர கூடந்தன்னுள் திறல் விளங்கு மாருதி யோடமர்ந்தான் எல்லையில் சீர்த்தயரதன் தன்மகன். ... (10-11)

திருச்சந்தவிருத்தம்.

84. குரங்கையாளுகந்த வெந்தை. ... (21)

85. கூனகம் புகத்தெறித்த கொற்றவில்லி. ... (30)

86. வேலை வேவ வில்வளைத்த வெல்சினத்த வீரன். ... (31)

87. குரக்கினப் படைகொடு குரை கடலின் மீதுபோய் அரக்கர் அங்கரங்க வெஞ்சரம் துரந்தவாதி. ... (32)

88. மின்னிறத்து எயிற்றரக்கன் வீழ வெஞ்சரந் துரந்து பின்னவற் கருள்புரிந்து அரசளித்த பெற்றியோன். ... (33)

89. வெற்பெடுத்து வேலை நீர் வரம்பு கட்டினான்.

90. வெற்பெடுத்த விஞ்சி சூழிலங்கை கட்டழித்தான். ... (39)

91. கொண்டை கொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகூன் உண்டை கொண்டரங்க வோட்டி உண் மகிழ்ந்த நாதன். ... (49)

92. வெண்டிரைக் கருங்கடல் சிவந்து வேவ முன்னோர் நாள் திண்டிறல் சிலைக்கை வாளி விட்டவீரர். ... (50)

93. சரங்களைத்துரந்து வில்வளைத்து இலங்கை மன்னவன் சிரங்கள் பத்தறுத்து உதிர்த்த செல்வர். ... (51)

94. இலைத்தலைச்சரம் துரந்து இலங்கை கட்டழித்தவன். ... (54)

95. இலங்கை மன்னன் ஐந்தொடைந்து பைந்தலை நிலத்து உகக் கலங்கவன்று சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரன். ... (56)

96. மரம் பொதச் சரந்துரந்து வாலி வீழமுன்னோர் நாள் உரம் பொதச் சரந்துரந்த உம்பராளி யெம்பிரான். ... (73)

97. உடைந்த வாலிதந்தனுக்கு உதவ வந்திராமனாய் மிடைந்த வேழ்மரங் களுமடங்க வெய்தான். ... (81)

98. பண்ணுலாவுமென் மொழிப் படைத்தடங்கணாள் பொருட்டு எண் ணிலாவரக்கரை நெருப்பினால் நெருக்கினான். ... (91)

99. இரும்பரங்க வெஞ்சரந்துரந்த வில்லிராமன். ... (93)

100. குன்றினால் துள்ளுநீர் வரம்பு செய்த தோன்றல். ... (102)

101. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை இடந்து கூறு செய்த பல்படைத்தடக்கை மாயன். ... (104)

102. மாறு செய்த வாளரக்கன் நாளுலப்ப அன்றிலங்கை நீறு செய்து சென்றுகொன்று வென்றி கொண்ட வீரனார். ... (116)

திருமாலை.

103. சிலையினாலிலங்கை செற்ற தேவன். ... (7)
104. ஒரு வில்லால் ஓங்குமுந்நீரடைத்து உலகங்களுய்யச் செருவிலே அரக்கர்கோனைச் செற்றநம் சேவகனார். ... (11)

திருப்பள்ளியெழுச்சி.

105. இலங்கையர் குலத்தை வாட்டிய வரிசிலை வானவரேறு மாமுனி வேள்வியைக்காத்து அவபிரதமாட்டிய அடுதிறலயோத்தி யெம்மரசு. ... (4)

அமலனாதிபிரான்.

106. அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன். ... (2)
107. சதுரமாமதிள் சூழிலங்கைக் கிறைவன்தலைபத்து உதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணையுய்த்தவன். ... (4)

முதலாயிரம் முற்றிற்று.

= இரண்டாவதாயிரம் – பெரிய திருமொழி =

108. வாலிமாவலத் தொருவனதுடல் கெட வரிசிலை வளைவித்தான். ... (1-2-1)
109. கலங்க மாக்கடலரிகுலம் பணிசெய்ய அருவரையணை கட்டி இலங்கை மாநகர்பொடிசெய்த அடிகள். ... (1-2-2)
110. தானவனாகம் தரணியில் புரளத் தடஞ்சிலை குனித்த வென்தலைவன்.... (1-4-1)
111. கானிடையுருவைச் சுடுசரம் துரந்து கண்டுமுன் கொடுந்தொழில் உரவோன் ஊனுடையகலத்து அடுகணை குளிப்ப உயிர் கவர்ந்துகந்த எம்மொருவன். ... (1-4-2)
112. இலங்கையும் கடலும் அடலருந் துப்பின் இருநிதிக் கிறைவனும் அரக்கர்குலங்களுங்கெட முன் கொடுந்தொழில் புரிந்த கொற்றவன். ... (1-4-3)
113. மான்முனிந்தொருகால் வரிசிலை வளைத்தமன்னவன். ... (1-4-8)
114. கலையுங்கரியும் பரிமாவுந்திரியுங்கானங் கடந்து போய்ச் சிலையுங் கணையுந் துணையாகச் சென்றான், மலைகொண்டலை நீரணைகட்டி மதிள் நீரிலங்கைவாளரக்கர் தலைவன் தலைபத்து அறுத்துகந்தான். ... (1-5-1)
115. கடம் சூழ்கரியும் பரிமாவும் ஒலிமாந்தேரும்காலாளும் உடன் சூழ்ந்தெழுந்த கடியிலங்கை பொடியா வடிவாய்ச் சரந்துரந்தான். ... (1-5-2)
116. ஒருகாலிருகால் சிலைவளையத் தேராவரக்கர் தேர் வெள்ளம் செற்றான், ... (1-5-4)

117. அடுத்து ஆர்த்து எழுந்தாள் பிலவாய் விட்டலற அவள் மூக்கு அயில் வாளால் விடுத்தான். ... (1-5-5)

118. மராமரமேழுமெய்த வலத்தினன். .... (1-8-5)

119. கண்ணார்கடல் சூழிலங்கைக் கிறைவன் தன் திண்ணாகம் பிளக்கச்சரம் செலவுய்த்தான். .... (1-10-1)

120. இலங்கைப்பதிக்கன்று இறையாய அரக்கர் குலங்கெட்டு அவர் மாளக் கொடிப்புள் தெரித்தான். .... (1-10-2)

121. காசையாடை மூடி யோடிக் காதல் செய்தானவனூர் நாசமாக நம்பவல்ல நம்பிநம்பெருமான். ... (2-2-1)

122. தையலாள்மேல்காதல்செய்த தானவன் வாளரக்கன் பொய்யிலாத பொன்முடிகளொன்பதோடொன்று மன்று செய்த வெம்போர் தன்னிலங்கோர் செஞ்சரத்தா லுருள எய்த வெந்தை யெம்பெருமான். .. (2-2-2)

123. முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயில் மொழிந்து அரக்கன் மன்னூர் தன்னை வாளியினால் மாளமுனிந்தான் ... (2-2-3)

124. சிற்றவை பணியால் முடி துறந்தான். ... (2-3-1)

125. பரதனும் தம்பி சத்துருக்கனனும் இலக்குமனோடு மைதிலியும் இரவு நன் பகலும் துதி செய்ய நின்ற இராவணாந்தகன். ... (2-3-7)

126. மாலும் கடலார மலைக்குவடிட்டு அணைகட்டி வரமபுருவ மதிசேர் கோலமதிளாய இலங்கை கெடப் படைதொட்டு ஒருகா லமரிலதிரக் காலமிது வென்று அயன் வாளியினால் கதிர் நீண் முடிபத்துமறுத்தமரும் நீலமுகில் வண்ணன். ... (2-4-5)

127. கிளர் பொறிய மறிதிரிய அதனின் பின்னே படர்ந்தான் ... (2 5·6)

128. தென்னிலங்கை யரக்கர் வேந்தை விலங்குண்ண வலங்கை வாய்ச் சரங்களாண்டான். ... (2-5-9)

129. விண்டாரை வென்று ஆவி விலங்குண்ண மெல்லியலார் கொண்டா டும் மல்லகலம் அழலேற வெஞ்சமத்துக்கண்டார். ... (2-6-4)

130. தடங்கடல் நுடங்கெயிலிலங்கை வன்குடி மடங்க வாளமர் தொலைத் தான். ... (2-7-6)

131. குடைத்திறல் மன்னவனை யொருகால் குரங்கைப்படையா மலையால் கடலை யடைத்தவனெந்தைபிரான். ... (2-9-8)

132. தாங்கரும் போர் மாலிபடப் பறவையூர்ந்து தராதலத்தோர் குறை முடித்த தன்மையான். ... (2-10-4)

133. கறைவளர் வேல் கரன் முதலாக் கவந்தன் வாலி கணையொன்றினால் மடிய இலங்கை தன்னுள் பிறையெயிற்று வாளரக்கர் சேனை யெல்லாம் பெருந்தகையோடுடன் துணித்த பெம்மான். ... (2-10-5)

134. கூனுலாவிய மடந்தை தன் கொடுஞ்சொலின் திறத்து இளங்கொடி யோடும் கானுலாவிய கருமுகில் திருநிறத்தவன். ... (3-1-6)

135. மின்னினுண்ணிடை மடக்கொடி காரணம் விலங்கலின் மிசை யிலங்கை மன்னன் நீண்முடி பொடி செய்த மைந்தன்... (3-1-7)

136. நெய்வாயழலம்பு துரந்து முந்நீர் துணியப் பணி கொண்டணி யார்ந்து இலங்குமையார் மணிவண்ணன், ... (3-2-6)

137. பைங்கண் விறல் செம்முகத்து வாலிமாளப் படர்வனத்துக் கவந்த னொடும் படையார் திண்கை வெங்கண் விறல் விரா தனுக விற்குனித்த விண்ணவர் கோன், ... (3-4-6)

138. பொருவில் வலம்புரி யரக்கன் முடிகள் பத்தும் புற்று மறிந்தன போலப் புவிமேல் சிந்தச் செருவில் வலம்புரி சிலைக்கை மலைத்தோள் வேந்தன். ... (3-4-7)

139. மரமெய்த மாமுனிவன். ... (3-5-5)

140. அரக்கர் குலப்பாவை தன்னை வெஞ்சின மூக்கரிந்த விறலோன். ... (3-7-3)

141. சிறையாருவணப் புள்ளொன்றேறியன்று திசைநான்கு நான்கு மிரியச் செருவில் கறையார் நெடுவே லரக்கர் மடியக் கடல் சூழிலங்கை கடந்தான். ... (3-8-4)

142. கலையிலங்கு மகலல்கு லரக்கர் குலக் கொடியைக் காதொடு மூக்குடனரியக் கதறியவ ளோடித் தலையில்அங்கை வைத்து மலையிலங்கை புகச்செய்த தடந்தோளன். ... (3-9-4)

143. மின்னனைய நுண்மருங்குல் மெல்லியற்கா இலங்கை வேந்தன் முடியொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிரத் தன்னிகரில் சிலை வளைத் தன்றிலங்கை பொடி செய்த தடந்தோளன் ... (3-9-5)

144. வாள் நெடுங்கண் மலர்க்கூந்தல் மைதிலிக்கா இலங்கை மன்னன் முடியொருபதும் தோளிருபதும் போயுதிரத் தாள் நெடுந்திண் சிலைவளைத்த தயரதன் சேய். ... (3-10-6)

145. வாராரு மிளங்கொங்கை மைதிலியை மணம் புணர்வான் காரர் திண் சிலையிறுத்த தனிக்காளை, ... (4-1-8)

146. கம்பமா கடலடைத் திலங்கைக்குமன் கதிர்முடியவை ''த்து மம்பினாலறுத்து அரசவன் தம்பிக் களித்தவன். ... (4-2-1)

147. தீமனத்தரக்கர் திறலழித்தவனே யென்று, சென்றடைந்தவர் தமக்குத் தாய் மனத்திரங்கி யருளினைக் கொடுக்கும் தயரதன் மதலை. ... (4-3-5)

148. மல்லை மாமுந்நீரதர்பட, மலையாலணை செய்து மகிழ்ந்தவன். கல்லின் மீதியன்ற கடிமதிளிலங்கை கலங்க, ஓர் வாளி தொட்டான். ... (4-3-6)

149. தான்போலு மென்றெழுந்தான் தரணியாளன் அது கண்டு தரித்திருப்பா னரக்கர் தங்கள்கோன் போலு மென்றெழுந்தான் குன்றமன்ன இருபது தோளுடன் துணித்த வொருவன். ... (4-4-6)

150. இலங்கை வவ்விய விடும்பை தீரக் கடுங்கணை துரந்த வெந்தை... (4-5-2)

151. கரும்களிலங்கையாட்டி பிலங்கொள் வாய் திறந்து தன்மேல் வரு மவள் செவியும் மூக்கும் வாளினால் தடிந்த வெந்தை. ... (4-5-5)

152. உருத்தெழு வாலி மார்வி லொருகணை யுருவ வோட்டிக் கருத்து டைத்தம்பிக் கின்பக்கதிர் முடியரசளித்தான் ... (4-6-3)

153. முனை முகத்தரக்கன் மாள முடிகள் பத்தறுத்து வீழ்த்து ஆங்கனே யவற் கிளையவற்கே யரசளித்தருளினுன். ... (4-6-4)
154. கல்லால் கடலையணைகட்டி யுகந்தான். ... (4-7-6)
155. மல்லை முந்நீர் தட்டிலங்கை கட்டழித்த மாயன். ... (4-8-4)
156. அரக்கராவி மாள வன்று ஆழ்கடல் சூழிலங்கை செற்ற குரக்கரசன்; கோலவில்லி. ... (4-8-5)
157. அலைகடலடைத்திட்டு அரக்கர் தஞ்சிரங்களையுருட்டினுன். ... (4-10-2)
158. காற்றிடைப் பூளை கரந்தன வரந்தையுறக் கடலரக்கர் தம் சேனை கூற்றிடைச் செல்லக் கொடுங்கணை துரந்த கோல வில்லி ராமன்.. ... (4-10-6)
159. மேவா வரக்கர் தென்னிலங்கை வேந்தன் வீயச் சரந்துரந்தான். ... (5-1-3)
160. விறல் வாளரக்கர் தலைவன்றன் வற்பார்திரள் தோள் ஐந்நான்கும் துணித்த வல்விலி ராமன். ... (5-1-4)
161. ஆறினேடொரு நான்குடை நெடுமுடியரக்கன்றன் சிரமெல்லாம் வேறு வேறுக வில்லது வளைத்தவன். ... (5-3-7)
162. விளைத்த வெம்போர்விறல் வாளரக்கன் நகர் பாழ்பட வளைத்த வல் வில் தடக்கையவன். ... (5-4-4)
163. வம்புலாங் கூந்தல் மண்டோதரி காதலன் வான்புக அம்பு தன்னுல் முனிந்த அழகன். ... (5-4-5)
164. மராமரமேமெய்த வென்றிச்சிலையாளன். ... (5 5-2)
165. சுரிகுழல் கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசை யரக்கனெரி விழித்திலங்கு மணிமுடி பொடி செய்து இலங்கை பாழ்படுப்பதற்கெண்ணி வரிசிலை வளைய வடுசரந் துரந்து மறி க்டல் நெறிபட மலையால் அரிகுலம் பணி கொண்டலைகட லடைத்தான். ... (5-7-7)
166. இலங்கை மலங்க வன்றடு சரந்துரந்தான். ... (5-7 8)
167. ஏழையேதலன் கீழ்மகனென்னுதிரங்கி மற்றவற்கின்னருள் சுரந்து மாழைமான் மடநோக்கியுன் தோழி உம்பி யெம்பியென்று உகந்து தோழன் நீயெனக்கிங் கொழி யென்ருன். ... (5-8-1)
168. வாதமாமகன் மற்கடம் விலங்கு மற்ருேர் சாதியென்ருெழியாது உகந்து காதலாதரம் கடலினும் பெருகச் செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறென்று கோதில் வாய்மையினுெபொடுமுடனேயுண்பன் நானென்ருன். ... (5-8-2)
169. விலங்கலால் கடலடைத்து விளங்கிழை பொருட்டு வில்லாலி லங்கை மாநகர்க்கிறைவன் இருபது புயம் துணித்தான் ... (5-9-6)
170. பிறையினெளி யெயிறிலக முறுகியெதிர்பொருதுமென வந்தவசுரர் இறைகளவை நெறு நெறென வெறியவவர் வயிறழலநின்ற பெருமான். ... (5-10-4)
171. மூளவெரி சிந்திமுனி வெய்தியமர் செய்து மென வந்த வசுரர் தோளு மவர்தாளும் முடியோடு பொடியாக நொடியாமள வெய்தான்... (5-10-5)
172. தம்பியொடு தாமொருவர் தன்துணைவி காதல் துணையாக முனநாள் வெம்பி யெரிகானக முலாவுமவர். ... (5-10-6)
173. வற்றுநீள் கடல் சூழிலங்கை யிராவணனைச் செற்ருன். ... (6-3-5)

174. தொன்னீரிலங்கை மலங்க விலங்கெரி யூட்டினன். ... (6-4-6)

175. ஆனைப்புரவித் தேரொடு காலாளணி கொண்ட சேனைத்தொகையைச்சாடி யிலங்கை செற்றான். ... (6-5-3)

176. விண்ட நிசாசரரைத் தோளுந்தலையும் துணி வெய்தச் சுடு வெஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்தான், ... (6-7-1)

177. துள்ளா வருமான் விழ வாளிதுரந்தான். ... (6-7-3)

178. கல்லார் மதிள் சூழ் கடியிலங்கைக் காரரக்கன் வல்லாகங் கீள வரி வெஞ்சரந்துரந்த வில்லான்—செல்வ விபீடணற்கு வேறாக நல்லான். ... (6-8-5)

179. பழியாரும் விறலரக்கன் பருமுடிகளவை சிதற அழலாரும் சரந் துரந்தான். ... (6-9-2)

180. எறிஞரரணழியக் கடியாரிலங்கை கடந்த நம்பி. ... (6-10!1)

181. இலங்கைக்கோன் வல்லாளாகம் வில்லால் முனிந்த வெந்தை விபீடணற்கு நல்லான். ... (6-10-4)

182. தென்னிலங்கை அடையாவரக்கர் வீயப் பொருது மேவிவெங் கூற்றம் நடையா வுண்ணக் கண்டான். ... (6-10-5)

183. கான வெண்கும் குரங்கும் முசுவும் படையா அடலரக்கர்மானமழித்து நின்ற வென்றியம்மான். .... (6-10-6)

184. வில்லேர் நுதல் வேல்நெடுங் கண்ணியுடன் கல்லார் கடுங்கானம் திரிந்த களிறு, ... (7-1-5)

185. சினவில் செங்கணரக்கருயிர் மாளச் செற்ற வில்லி—மரமேழெய்த மைந்தன். ... (7-3-1)

186. ஆழிசூழிலங்கை மலங்கச்சென்று சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணன். ... (7-3-4)

187. தழலேபுரை மின்செய் வாளரக்கன் நகர் பாழ்படச் சூழ்கடல் சிறை வைத்தான். ... (7-3-9)

188. மீதோடி வாளெயிறு மின்னிலக முன்விலகுமுருவினளைக் காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தன். ... (7-4-3)

189. தேராளும் வாளரக்கன் தென்னிலங்கை வெஞ்சமத்துப் பொன்றி வீழப் போராளும் சிலையதனால் பொருகணைகள் போக்குவித்தான். ... (7-4-4)

190. செம்பொன் மதிள் சூழ் தென்னிலங்கைக்கிறைவன் சிரங்கள் ஐயிரண்டும் உம்பர் வாளிக் கிலக்காக உதிர்த்தவுரவோன். ... (7-5-3)

191. அடையார் தென்னிலங்கை யழித்தான். ... (7-6-3)

192. பந்தணைந்த மெல்விரலாள் சீதைக்காகிப் பகலவன் மீதியங்காத விலங்கை வேந்தன் அந்தமில்திண் கரஞ்சிரங்கள் புரண்டு வீழ அடுகணையா லெய்துகந்த வம்மான் ... (7-8-7)

193. தார்மன்னு தாசரதி—வாளரக்கர் காலன். ... (8-4-7.) (8-4-8)

194. ஏழுமாமரம் துளைபடச் சிலை வளைத்திலங்கையை மலங்குவித்த ஆழியான். ... (8-5-5)

195. முரியும் வெண்டிரை முதுகயம் தீப்பட முழங்கழ லெரியம்பின் வரிகொள் வெஞ்சிலை வளைவித்த மைந்தன். ... (8-5-6)

196. கலங்கமாக்கடல் கடைந்தடைத்திலங்கையர் கோனது வரையாகம் மலங்க வெஞ்சமத்தடுசரந்துரந்த எம்மடிகள். .... (8-5-7)

197. துளங்கா வரக்கர் துளங்க முன் திண்டோள் நிமிரச் சிலை வளையச் சிறிதே முனிந்த திருமார்பன். ... (8-6-1)

198. பொருந்தா வரக்கர் வெஞ்சமத்துப் பொன்றவன்று புள்ளூர்ந்து பெருந்தோள் மாலி தலைபுரளப்பேர்ந்தவரக்கர் தென்னிலங்கை யிருந்தார் தம்மையுடன் கொண்டு அங்கெழிலார் பிலத்துப்புக் கொளிப்பக் கருந்தாள் சிலைகைக் கொண்டான். ... (8-6-2)

199. வல்லியிடையாள் பொருட்டாக மதிள் நீரிலங்கையார் கோவை அல்லல் செய்து வெஞ்சமத்துள் ஆற்றல் மிகுத்த வாற்றலான் வல்லாளரக்கர் குலப்பாவை வாட முனிதன் வேள்வியைக் கல்விச் சிலையால் காத்தான். ... (8-6-3)

200. மல்லை முந்நீரதர்பட வரிவெஞ்சிலை கால் வளைவித்துக் கொல்லை விலங்கு பணிசெய்யக் கொடியோனிலங்கை புகலுற்றுத் தொல்லை மரங்கள் புகப்பெய்து துவலை நிமிர்ந்து வானணவக் கல்லால் கடலையடைத்தான். .... (8-6-4)

201. சேம மதிள் சூழிலங்கைக்கோன் சிரமுங் கரமுந்துணித்தான். ... (8-6-5)

202. திருந்தாவரக்கர் தென்னிலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்தான். ... (8-6-6)

203. அலை நீரிலங்கைத் தசக்கிரீவற் கிளையோற் கரசையருளி முன் கலைமாச்சிலையா லெய்தான். .... (8-6-7)

204. விண்டவர்பட மதிளிலங்கைமுன் னெரியெழக் கண்டவர், ... (8-7-5)

205. வையமெல்லா முடன்வணங்க வணங்கா மன்னனுய்த் தோன்றி வெய்ய சீற்றக் கடியிலங்கை குடி. கொண்டோட வெஞ்சமத்துச் செய்த வெம்போர் நம்பரன். ... (8-8-7)

206. வானுளாரவரை வலிமையால் நலியும் மறிகட லிலங்கையார் கோனைப் பானு நேர்சரத்தால் பனங்கனி போலப் பருமுடியுதிர வில்வளைத்தோன். ... (9-1-7)

207. கலையுலாவல்குல் காரிகை திறத்துக் கடற்பெரும் படையெடுஞ் சென்று சிலையினாலிலங்கை தீயெழச் செற்றான். ... (9-1-10)

208. வில்லா விலங்கை மலங்கச் சரந்துரந்த வல்லாளன். ... (9-4-5)

209. தென்னிலங்கை மலங்கச் செற்றவன். ... (9-5-10)

210. சிரமுனைந்து மைந்தும் சிந்தச் சென்று அரக்க னுரமுங் கரமுந் துணித்தவுரவோன், ... (9-6-4)

211. சிலையாலிலங்கை செற்றான். ... (9-6-10)

212. சுடுசரமடுசிலைத்துரந்துநீர்மையிலாத தாடகைமாள நினைந்தவர். ... (9-8-4)

213. வணங்கலி லரக்கன் செருக்களத் தவிய மணிமுடி யொருபதும் புரள அணங்கெழுந்தவன்றன் கவந்தம் நின்றாட அமர் செய்த வடிகள். ... (9-8-5)

214. காவலனிலங்கைக்கிறை கலங்கச் சரம் செலவுய்த்து மற்றவன் ஏவலந்தவிர்த்தான். .... (9-10-6)

215. அங்கு வானவர்க் காகுலந்தீர அணியிலங்கை யழித்தவன். ... (10-2-10)

216. இராவணற்குக் காலன். ... (10-3-3)

217. மணங்கள் நாறும் வார்குழலார் மாதர்களாதரத்தைப் புணர்ந்த சிந்தைப் புன்மையாளன் பொன்றவரிசிலையால் கணங்களுண்ண வாளியாண்ட காவலன். ... (10-3-4)

218. கல்லின் முந்நீர் மாற்றிவந்து காவல் கடந்துஇலங்கை அல்லல்செய்தான். ... (10-3-6)

219. கவளயானைப் பாய்புரவித் தேரோடரக்கரெல்லாம் துவள வென்ற வென்றியாளன் தவளமாட நீடயோத்திக் காவலன்றன் சிறுவன், ... (10-3-8)

220. ஏடொத்தேந்தும் நீளிலைவே லிராவணனு ரோடிப்போகநின்றார். ... (10-3-9)

221. தெளியா வரக்கர் திறல்போயவிய மிடைத்திட்டெழுந்த குரங்கைப்படையா விலங்கல் புகப்பாய்ச்சி விம்மக் கடலையடைத்திட்டவன். ... (10-6-7)

222. நெறித்திட்ட மென்கூழை நன்னேரிழையோடுடனாய வில்லென்ன வல்லேயதனை இறுத்திட்டவளின்ப மன்போடணைந்திட்டு இளங்கொற்றவனாய்த் துளங்காத முந்நீர் செறித்திட்டிலங்கை மலங்கவரக்கன் செழுநீண்முடி தோளொடு தாள் துணிய வறுத்திட்டவன். .... (10-6-8)

223. வரிந்திட்டவில்லால் மரமேழுமெய்து மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கரிந்திட்டவன். ... (10-6-9)

224. இலங்கை ஒள்ளெரிமண்டி யுண்ணப்பணித்த ஊக்கமுடையான். .... (10-9-1)

225. அரக்கியராகம் புல்லெனவில்லால் அணிமதிளிலங்கையார் கோனைச் செருக்கழித்தமரர் பணியமுன்னின்ற சேவகன். ... (10-9-6)

226. பெருந்தகைக்கிரங்கி வாலியைமுனிந்த பெருமையான். ... (10-9-8)

227. அரக்கரை வென்ற வில்லியார். ... (11-1-1)

228. சென்று வார் சிலைவளைத்திலங்கையை வென்ற வில்லியார். ... (11-1-6)

229. பொருந்து மாமரமேழுமெய்த புனிதனார். ... (11-2-4)

230. இலைமலி பள்ளியெய்தி யிதுமாயமென்ன இனமாய மான்பினெழில்சேர் அலைமலி வேற்கணாளையகல்விப்பதற்கோருருவாய மானையமையாக் கொலைமலி யெய்துவித்த கொடியோனிலங்கை பொடியாக வென்றியமருள் சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்தநங்கள் திருமால். ... (11-4-7)

231. கொடியோனிலங்கை பொடியாச் சிலைகெழு செஞ்சரங்கள் செலவுய்த்த நங்கள் திருமால். ... (11-4-10)

232. மானமரு மென்னோக்கி வைதேவி யின்துணையாக் கானமரும் கல்லதர் போய்க் காடுறைந்தான். ... (11-5-1)

—திருக்குறுந்தாண்டகம்—

233. கடிமதிளிலங்கை செற்றவேறு. .... (2)

234. முன்பொலா விராவணன்றன் முதுமதிளிலங்கை வேவித்து அன்பினாலனுமன் வந்தாங்கடியிணை பணியநின்றான். ... (15)

235. மாயமான் மாயச்செற்றான். ... (16)

—திருநெடுந்தாண்டகம்—

236. வில்லிறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தான். ... (13)
237. வென்றசுரர் குலங்களைந்த வேந்தன், ... (16)
238. தேராளும் வாளரக்கன் செல்வம்மாளத் தென்னிலங்கைமுன் மலங்கச் செந்தீயொல்கிப் போராளன். ... (20)
239. தென்னிலங்கை யரண்சிதறியவுணன் மாளச்சென்றான். ... (28)
240. அலைகடலைக் கடைந்தடைத்த வம்மான் குன்றாதவலியரக்கர்கோனை மாளக் கொடுஞ்சிலைவாய்ச் சரந்துரந்து குலங்களைந்து வென்றான். ... (29)

—(மூன்றாவதாயிரம்) இயற்பா—

முதல் திருவந்தாதி

241. சிலையால் மராமரமேழ் செற்றான். ... (27)
242. பூமேய மாதவத்தோன்தாள் பணிந்த வாளரக்கன் நீண்முடியைப் பாத மத்தாலெண்ணினான். ... (45)
243. நுடங்கிடையை முன்னிலங்கை வைத்தான் முரணழிய முன்னொரு நாள் தன் விலங்கை வைத்தான். ... (59)
244. மேலொரு நாள் மான்மாய வெய்தான். ... (82)

இரண்டாந் திருவந்தாதி

245. சீதையை மான்பின் போய் அன்று பிரிந்தான். ... (15)
246. இலங்கைமேல் செவ்வேதன்சீற்றத்தால் சென்று இராவணனைக் கொன்றான். ... (25)
247. தென்னிலங்கை நீறாகவெய்தழித்தான். ... (29)
248. அன்று காரோதம் பின்னடைத்தான். ... (30)
249. தோளிரண்டெட்டேழும் மூன்றும் முடியனைத்தும் தாளிரண்டும் வீழச் சரந்துரந்தான். ... (43)

மூன்றாந்திருவந்தாதி

250. இலங்காபுர மெய்தெரித்தான். ... (51)
251. எய்தான் மராமரமேழு மிராமனாய், எய்தானம் மான் மறியை ஏந்திழைக்காய், தென்னிலங்கைக் கோன்வீழ வெய்தான். ... (52)
252. வாளரக்கனேய்ந்த முடிப்போது மூன்றேழ் ன்றெண்ணினான். ... (77)

நான்முகன் திருவந்தாதி

253. ஈசனை வென்ற சிலைகொண்ட செங்கண்மால் சேராக் குலைகொண்ட வீரைந்தலையானிலங்கையை யீடழித்த கூரம்பன், ... (8)
254. தண் தாரிராவணனை ஊனொடுங்க வெய்தான். ... (28)
255. மிகப்புருவமொன்றுக்கொன்றோசனையான்வீழ ஒரு கணையெய்தான், ... (29)
256. தண்டவரக்கன் தலை தாளால் பண்டெண்ணிப் போங்குமரன், ... (44)
257. கல்லாதவரிலங்கை கட்டழித்த காகுத்தன். ... (53)

258. தடங்கடலைக் கற்கொண்டு தூர்த்த கடல் வண்ணன். ... (77)
259. கழிசினத்த வல்லாளன் வானரக்கோன் வாலி மதனழித்த வில்லாளன். ... (85)

திருவிருத்தம்

260. இலங்கைக் குழா நெடுமாட மிடித்தபிரானுர், ... (36)
261. தென்பாலிலங்கை வெங்களஞ் செய்த நம் விண்ணுேர் பிரானுர். ... (77)
262. பேணலமில்லா வரக்கர் முந்நீர பெரும்பதிவாய் நீணகர் நீளெரி வைத்தருளாயென்று விண்ணுேர் தாணிலந்தோய்ந்து தொழுமூர்த்தி. ... (92)

பெரிய திருவந்தாதி

263. சூழ்ந்தெங்கும் வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடியத் தாள்வரைவில்லேந்தினுர். .... (17)
264. அன்றுதிருச் செய்யநேமியான் தீயரக்கி மூக்கும் பருச்செவியுமீர்ந்த பரன். ... (63)
265. மரமேழுன்றெய்தான். ... (64)
266. சூட்டாய நேமியான் தொல்லரக்கனின்னுயிரை மாட்டேதுயரிழைத்த மாயவன். ... (66)
267. கணைநாணில் ஓவாத் தொழிற் சார்ங்கன். ... (78)

திருவெழுகூற்றிருக்கை

268. ஒருமுறை இருசுடர் மீதினிலியங்கா மும்மதிளிலங்கை இருகால் வளைய ஒருசிலை யொன்றிய வீரெயிற்றழல்வாய் வாளியிலட்டான். ...

சிறிய திருமடல்

269. இலங்கை பொடி பொடியா வீழ்த்தவன். ...
270. தன் சீதைக்கு நேராவனென்ருேர் நிசாசரிதான் வந்தாளைக் கூரார்ந்த வாளால் கொடுமூக்குங் காதிரண்டும் ஈராவிடுத்தவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான், செந்துவர்வாய் வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா ஏரார்தடந் தோளிராவணனை ஈரைந்து சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுகந்த செங்கண்மால். ...

பெரியதிருமடல்

271. போர்வேந்தன் தன்னுடையதாதை பணியாலர சொழிந்து பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு மன்னும் வளநாடு கைவிட்டுக் கொன்னவிலும் வெங்கானத்தூடு கொடுங்கதிரோன் துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல் பஞ்சடியால் வைதேவியென்றுரைக்குமன்ன நடைய வணங்குடன் நடந்தமன்னனிராமன். ...
272. வண்ணம் போலன்ன கடலை மலையிட்டணைகட்டி மன்னனிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப் பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகன். ...

273. தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை மன்னனிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத் துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப் பொன்னிறங் கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத் தால் தன்னை நயந்தாளைத் தான்முனிந்து மூக்கரிந்தான், வாய்த்த மலைபோலும் தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத் தென்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலோன். ...

நான்காவதாயிரமாகிய திருவாய்மொழி.

274. கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தான். ... (1-5-5)
275. சினையேய் தழைய மராமரங்களேழு மெய்த சிரீதரன். ... (1-5-6)
276. நீள்கடல் சூழிலங்கைக் கோன்தோள்கள் தலை துணிசெய்தான். ... (1-6-7)
277: மராமர மெய்த மாயவன். ... (1-7-6)
278. தீமுற்றத் தென்னிலங்கை யூட்டினன். ... (2-1-3)
279. அரக்கியை மூக்கீர்ந்தான். ... (2-3-6)
280. குழாங்கொள் பேரரக்கன் குலம் வீயமுனிந்தவன். ... (2-3-11)
281 அரக்கனிலங்கை செற்றான். ...(2-4-3, 2-4-4)
282. கிளர்வாழ்வை வேவ விலங்கை செற்றான். ... (2-4-10)
283. தேம்பணைய சோலை மராமரமேழெய்தான். ... (2-5-7)
284. பாறிப் பாறியசுரர்தம் பல்குழாங்கள் நீறெழப் பாய்பறவை யொன் றேறி வீற்றிருந்தான். ... (2-6-8)
285. இலங்கை செற்றான்; மராமரம் பைந்தாளேழுருவ ஒருவாளி கோத்த வில்லான். .... (2-6-9)
286. இலங்கையரக்கர் குலம் முருடு தீர்த்த பிரான். ... (2-9-10)
287. ஏர் கொளிலங்கை நீறே செய்த நெடுஞ்சுடர்ச் சோதி. ... (2-7-10)
288. தென்னிலங்கை யெரியெழச் செற்ற வில்லி. .... (3-6-2)
289. தயரதற்கு மகன். .... (3-6-8)
290. தண்ணிலங்கைக்கிறையைச் செற்ற நஞ்சன். .... (3-8-2)
291. சன்மம் பலபல செய்து வெளிப்பட்டுச் சங்கொடு சக்கரம் வில் ஒண்மையுடைய வுலக்கை ஒள்வாள் தண்டு கொண்டு புள் ளூர்ந்து உலகில் வன்மையுடைய வரக்கரசுரரை மாளப்படை பொருத நன்மையுடையவன். ... (3-10-1)
292. கொம்புபோல் சீதை பொருட்டிலங்கை நகர் அம்பெரியுய்த்தவர். ... (4-2-8)
293. மதிளிலங்கைக் கோவை வீயச் சிலை குனித்தான். ... (4-3-1)
294. கிடந்து நின்றும் கொண்ட கோலத்தொடு வீற்றிருந்து மணங் கூடியும் கண்டவாற்றால் தனதேயுலகென நின்றான். .... (4-5-10)
295. குலங்குலமாவசுரர்களை நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட மாறாளன். ... (4-8-1)
296. தளிர் நிறத்தால் குறைவில்லாத் தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளி மொழியாள் காரணமாக் கிளரரக்கன் நகரெரித்த களிமலர்த் துழாயலங்கல் கமழ் முடியன். ... (4-8-5)

முகந்து வர்த்திப்பதற்கு எவ்வளவு பாங்கானதோ, அவ்வளவு பாங்காயிருப்பது என்கிறார் பூர்வார்த்தத்தில், "ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகனாய் ஞாலமேழு முண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்" இத்யாதிகளான அருளிச்செயல்கள் இங்கு அநுஸந்தேயம். "மனத்துள்ளான் மாகடல் நீருள்ளான் மலராள் தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்வன்" என்று பேயாழ்வார் சில அடுக்குகள் அருளிச்செய்தாப்போலே இவர் தாமும் **வடதள**மென்று தொடங்கிச் சில அடுக்குகள் அருளிச்செய்கிறார். கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இருபகுதியாகவுள்ள வேதத்தின் உத்தரபாகமாகிய உபநிஷத்துக்களில் பரமபுருஷனுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகள் நன்கு விளங்குதலால் அவை ஆலிலை முதலானவற்றோடொக்க எம்பெருமானுக்கு உறைவிடமாகச் சொல்லப்பட்டன. திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுக்குள்ள ஆதரம் வாசாமகோசரமாகையால் பிராட்டியின் திருமுலைத்தடம் எவ்வளவு போக்யமோ அவ்வளவுபோக்யம் திருவாய்மொழி—என்பது விளங்க "**கமலாஸ்தந சடகோபவாக்**" என்று ஸமபிவ்யாஹாரம் செய்யப்பட்டது.

'**வடதள**' என்றுதொடங்கி * **சடகோபவாக்** * என்னுமளவும் **த்வந்த்வ** ஸமாஸம் பண்ணி அதற்குமேல் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமாய், ஆலிலை முதலானவற்றினுடைய வடிவுபோன்ற வடிவையுடைத்தான ரங்கமந்திரத்திலே—என்றிங்ஙனே பொருளுரைப்பது ஒருவழி. வபுஸ்ஸையும் சேர்த்து த்வந்த்வ ஸமாஸமாக்கி, ஆலிலையிலும்......நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கிலும் திருமேனியிலும் ரங்கக்ருஹத்திலும் சயநித்தருளாநின்ற பெருமாள் என்று அழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. * **ஸர்வோ த்வந்த்வோ விபாஷயா ஏகவத் பவதி** * என்னும் வையாகரண பரிபாஷையினால் **ஏகவசநம் உபபந்நம்.** எம்பெருமானுக்கு நம்மாழ்வார் திருமேனியிலுள்ள அபிநிவேசாதிசயம் "இவையுமவையு முவையும்" என்கிற திருவாய்மொழியிலும் "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே" என்னும் பாசுரத்திலும் பொலியும்.

உத்தரார்த்தத்தில் '**வரதம்**' என்றும் '**ப்ரணதார்த்திஹரம்**' என்றும் விசேஷணங்களிட்டருளினமையால் * தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ் இவ்வாசிரியர்க்குள்ள ஸ்ம்ருதி ஸந்தாநம் விளங்கும். ... ... (78)

उदधिपरमव्योम्नोर्विस्मृत्य पद्मवनालया विनिमयमयीं निद्रां श्रीरङ्गनामनि धामनि ।
फणिपरिबृढस्फारप्रश्वासनिःश्वसितक्रमस्खलितनयनं तन्वन् मन्वीत नः परमः पुमान् ॥७९॥

உததிபரமவ்யோம்நோர் விஸ்ம்ருத்ய பத்மவநாலயா
விநிமயமயீம் நித்ராம் ஸ்ரீரங்கநாமநி தாமநி,
பணிபரிப்ருடஸ்பாரப்ரச்வாஸநிஃச்வஸிதக்ரம-
ஸ்கலித நயநம் தந்வந் மந்வீத நஃ பரமஃ புமாந். (79)

உததி பரம வ்யோம்நோ:	திருப்பாற்கடலையும் திருவைகுந்தத்தையும்
விஸ்ம்ருத்ய	மறந்தொழிந்து
பத்மவநாலயா விநிமயமயீம்	பிராட்டிக்கு மாற்றான
நித்ராம்	யோக நித்திரையை
ஸ்ரீரங்கநாமநி தாமநி	திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில்
பணி பரிப்ருட—	திருவநந்தாழ்வானுடைய
ஸ்பார—	அதிகமான
ப்ரச்வாஸ நி:ச்வஸித க்ரம-	மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சுகளாலே
ஸ்கலித-	கூச்சமடைந்த
நயநம் (யதாததா)	திருக்கண்களையுடைத்தாயிருக்கும்படி
தந்வந்	செய்துகொண்டிருக்கிற [திருக்கண் வளர்ந்தருளாநின்ற]
பரம: புமாந்	பெரியபெருமாள்
ந: மந்வீத	நம்மைத் திருவுள்ளம் பற்றக்கடவர்.

* * *—திருப்பாற்கடலையும் திருவைகுந்தத்தையும் மறந்தொழிந்து, 'அவற்றிற் காட்டிலும் போக்யதை விஞ்சினவிடமிது' என்று கோயிலிலே வந்தருளி * உறங்கு

வான்போல் யோகுசெய்த பெருமானுய் விளங்கும் பெரியபெருமாள் நம்மையும் திருவுள்ளம் பற்றி யருள்கவென்கிருர். ''பணிக்கடலில் பள்ளிகோளேப் பழக விட்டோடி வந்து'' என்றும் '' தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே யென்றென்று, உனக்கிடமாயிருக்க'' என்றும் '' வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்துவராபதியும், இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு'' என்றும் திருப்பாற்கடல் திருவைகுந்தம் முதலான திவ்யஸ்தானங்களே விட்டிட்டுத் தம்திருவுள்ளத்தே குடிபுகுந்ததாகப் பெரியாழ்வார் அநுஸந்தித்தார்; அவற்றை விட்டுத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலிலே வந்து புகுந்ததாக இவர் அநுஸந்திக்கிருர்.

பத்மவநாலயாவிநிமயமயீம் நித்ராம்=இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் அழகை என்சொல்வோம்!; பட்டரொருவர் தவிர இங்ஙனே நாவீறுடையாருண்டோ? பெரியபெருமாள் சிலகாலம் ஸ்ரீதேவியோடு விளேயாடுகிருர், சிலகாலம் நித்ராதேவியோடு விளேயாடுகிருர் என்கிருர். இதர விஷயங்களே மறக்கடிக்குந்தன்மை லக்ஷ்மீபரிஷ்வங்கத்திற்கும் நித்ரைக்கும் ஒக்குமிறே, எம்பெருமானுடைய உறக்கம் நம்முடைய உறக்கம் போலன்றிக்கே ஸர்வவிஷய ஸ்மரணத்தோடுங்கூடிய உறக்கமே யாகிலும் ஒன்றுமுணராதவன்போல் அபிநயங்காட்டி உறங்குகிற உறக்கமிறே.

[பணிபரிப்ருடேத்யாதி] திருப்பள்ளி மெத்தையாயமைந்த திருவனந்தாழ்வானுடைய மிகுந்த மூச்சுக்காற்றிஞல் திருக்கண்கள் சிதறுகின்றதாம் பெரிய பெருமாளுக்கு. ''கிண்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப்பூப்போலே, செங்கண் சிறுச்சிறிதே யெம்மேல் விழியாவோ?'' என்று பிரார்த்திக்குமவர்களின் கருத்துக்கிணங்கக் கடாக்ஷித்தருள்வதை அநுபவித்துப் பேசுகிறபடி. திருக்கண்களே மூடியுந் திறந்தும் துயில்கொள்ளுகிருரென்கை.

நித்ராம் தந்வந் பரமः புமாந் நः மந்வீத=உறங்கும்போது ஒருவிதமான சிந்தனேயும் உள்ளத்திலிருக்க மாட்டாதாகிலும், (உறங்குவான்போல் யோகுசெய்யு மிப்பெருமானுக்கு) அடியேனேப் பற்றின சிந்தனேமாத்திரம் அநுவர்த்திக்க வேணுமென்கிருர். நாம் அவனே மநநம் பண்ணமாட்டோமாகிலும் அவன் நம்மை மநநம் பண்ணட்டுமென்கிருர். நாம் கண் விழித்திருக்கும்போதும் அவனே ஸ்மரிக்க வல்லோமல்லோம்; அவன் கண்ணுறங்கும் போதும் நம்மை ஸ்மரியா தொழியானென்கிருர். ... (79)

जलधिमिव निपीतं नीरदेनाद्रिमब्धौ निहितमिव शयानं कुञ्जरं वाऽद्रिकुञ्जे ।
कमलपदकराक्षं मेचकं धाम्नि नीले फणिनमधिशयानं पूरुषं वन्दिषीय ॥८०॥

ஜலதிமிவ நிபீதம் நீரதேநாத்ரிமப்தௌ
நிஹிதமிவ சயாநம் குஜ்ஜரம் வாத்ரிகுஞ்ஜே,
கமலபதகராக்ஷம் மேசகம் தாம்நி நீலே
பணிநமதிசயாநம் பூருஷம் வந்திஷீய. (80)

நீலே	கறுத்த
தாம்நி	ஸ்ரீரங்க மந்திரத்தில்
பணிநம் அதிசயாநம்	திருவனந்தாழ்வான்மீது பள்ளிகொண்டிருப்பவரும்
மேசகம்	கரிய திருமேனியையுடையவரும்
கமல பத கர அக்ஷம்	தாமரைபோன்ற திருவடி திருக்கை திருக்கண்களே யுடையவரும்

நீரதேந நிபீதம் ஜலதிம் இவ ஸ்திதம்	மேகத்திஞல் பருகப்பட்ட கடல்போன்றிருப்பவரும்
அப்தௌ நிஹிதம் அத்ரிம் இவ ஸ்திதம்	கடலில் வைக்கப்பட்ட மலே போன்றிருப்பவரும்
அத்ரிகுஞ்ஜே	மலேப்புதரில்
சயாநம்	படுத்துக்கொண்டிருக்கிற
குஞ்ஜரம் வா	யானேபோன்றிருப்பவருமான
பூருஷம்	பெரிய பெருமாளே
வந்திஷீய	வணங்கக்கடவேன்.

* * *—கீழ் "அபி பணிபதிபாவாத்" என்ற நாற்பத்தைந்தாம் ச்லோகத்திலருளிச் செய்தபடியே நீல நிறத்ததான ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தில் நீல நிறத்தரான பெரியபெருமாள் விளங்கும்படிக்கு மூன்று உபமாநங்களிட்டுப் பேசுகிறார்.

மேகத்தினால் முற்றும் பருகப்பட்டு அம்மேகத்தின் கர்ப்பத்தினுட் கிடக்கும் கடல்கொல்! என்பது முதல் உவமை. இதில் மேகத்திற்கும் விமாநத்திற்கும், மேகத்தினுட் கிடக்கும் கடலுக்கும் கடல்வண்ணனுக்கும் உபமாநோபமேயபாவம் உணர்க. கடலினுள் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கரியமலை கொல்! என்பது இரண்டாவது உவமை இதில் கடலுக்கும் விமாநத்திற்கும், மலைக்கும் எம்பெருமானுக்கும் உபமாநோபமேயபாவம் உணர்க. மலைப்புதரில் துயில்கொள்ளும் மதயானை கொல்! என்பது மூன்றும் உவமை. இதில், மலைப்புதர்க்கும் விமாநத்திற்கும், மதயானைக்கும் மதிளரங்கனுக்கும் உபமாநோபமேயபாவம் உணர்க.

'**கமலபதகராக்ஷம்**' என்றும் '**பணிநம் அதிசயாநம்**' என்றும் இரண்டு விசேஷணங்கள் அதிகப்படியாக உள்ளன. இவற்றுக்குப் பொருத்தமாக உபமாந வஸ்துக்களிலும் சில விசேஷணம்சங்களை ஊஹித்துக் கொள்ளவேணும். ஸமுத்ரத்தில் உள்ள பவழங்கள் முதலிய சிவந்த வஸ்துக்களைக் **கமலபதகராக்ஷி** ஸ்தாநத்திலும் முத்துத்திரள் முதலிய வெண்பொருள்களை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தாநத்திலுங் கொள்க. மலையில் உள்ள சிவந்த கைரிகாதிதாதுக்களைக் **கமலபதகராக்ஷி** ஸ்தானத்திலும், நெடுகப் பாயும் அருவிகளை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்க. யானையின் சிந்துரப்பொடியலங்காரங்களைக் **கமலபதகராக்ஷி** ஸ்தாநத்திலும் அது தங்குமிடமான வெண்மணிப் பாறையை ஆதிசேஷனுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்க. ... ... (80)

श्रीरङ्गेशय इह शर्म निर्मिमीतामाताम्राधरपदपाणिविद्रुमो नः ।
कावेरीलहरिकरोपलाल्यमानो गम्भीराद्भुत इव तर्णकोऽर्णवस्य ॥८१॥

ஸ்ரீரங்கேசய இஹ சர்ம நிர்மிமீதாம்
ஆதாம்ராதர பதபாணிவித்ருமோ நः,
காவேரீலஹரிகரோபலால்யமாநः
கம்பீராத்புத இவ தர்ணகோர்ணவஸ்ய, (81)

ஆதாம்ர—	நன்குசிவந்த	கம்பீர அத்புத:	கம்பீரமாய் ஆச்சரியமான
அதர—	திருவதரமென்ன	அர்ணவ தர்ணக: இவ ஸ்தித:	கடல் குட்டிபோன்றிருக்கின்ற
பத—	திருவடிகளென்ன	ஸ்ரீரங்கேசய:	பெரிய பெருமாள்
பாணி—	திருக்கைகளென்ன (இவையாகிற)	ந:	நமக்கு
வித்ரும:	பழவங்களையுடைத்தாய்	இஹ	இங்கே
காவேரீ-	திருக்காவேரியின்	சர்ம	ஸௌக்யத்தை
லஹரி கர—	அலைகளாகிற கைகளாலே	நிர்மிமீதாம்	செய்தருளவேணும்.
உபலால்யமாந:	சீராட்டப்படுகின்றதாய்		

* * * கீழ்ச்லோகத்தில் பெரியபெருமாளுக்கு மூன்று உபமாநங்களிட்டுப் பேசினார்; அவற்றுள் முதலுபமாநம் கடல்; கடல்தன்னை உபமாநமாகச் சொல்வதிற்காட்டிலும் கடல்குட்டியை உபமாநமாகச் சொல்வது மிகப்பொருந்துமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்வதாம் இந்த ச்லோகம்.

கடல்குட்டியாவது கடல் ப்ரஸவித்த குட்டி; இது ஒரு சமத்காரமான உல்லேகம். கடலில் இருக்கும் பவழங்கள் கடல்குட்டியினிடத்தும் இருக்குமே; நன்றாகச் சிவந்த திருவதரம் திருவடி திருக்கை ஆகிய இவையே பவழங்களாம். (இவ்வவயவங்கள் குழந்தைகட்கு மிகச்சிவந்திருக்குமாதலால் '**ஆதாம்ர**' எனப்பட்டது.)

காவேரீலஹரிகரோபலால்யமாநः = குழந்தையானது தாயின் கையினாலே சீராட்டி வளர்க்கப்படும்; இங்கே கடற்குழந்தையாகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீரங்கநாதனும் "திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப்பொன்னி திரக்கையா லடிவருடப்பள்ளிகொள்ளுங் கருமணியை" என்கிறபடியே திருக்காவிரியின் அலைகளாகிற கைகளாலே உபசரிக்கப்படுகின்றான். காவேரியானவள் கடற்குழந்தைக்குத் தாய்முறையாவதும் அறிக. (ஸரித்பதியாகிய கடலுக்குக் காவேரி பத்நியாய், கடல்குட்டிக்கு மாதாவாகிறாள்.)

குழந்தை படுத்தவண்ணமாகவே யிருப்பது இயல்வாதலால் அதனையுந் திருவுள்ளம்பற்றி "ஸ்ரீரங்கேசயः" என்றார். இந்த ஸ்வாரஸ்யத்தை உணராமல் சிலர் "ஸ்ரீரங்கேச்வரः" என்று பாடங் கொள்வது தகாதென்க.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனும் இந்த ச்லோகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே அபீதிஸ்தவத்தில் *ஜலதிடிம்படம்பஸ்ப்ருசः* என்றருளிச் செய்தார். ... (81)

सिञ्चेदिमं च जनमिन्दिरया तटित्वान् भूषामणिद्युतिभिरिन्द्रधनुर्दधानः ।
श्रीरङ्गधामनि दयारसनिर्भरत्वादद्रौ शयालुरिव शीतलकालमेघः ॥८२॥

ஸிஞ்சேதிமஞ்ச ஜநமிந்திரயா தடித்வாந் பூஷாமணித்யுதிபிரிந்த்ரதநுர் ததாநः,
ஸ்ரீரங்கதாமநி தயாரஸநிர்ப்பரத்வாத் அத்ரௌ சயாலுரிவ சீதலகாளமேகः. 82

இந்திரயா தடித்வாந்	பிராட்டியாகிற மின்னலை யுடைத்தாய்	ஸ்ரீரங்கதாமநி	திருவரங்கம் பெரியகோயிலாகிற
பூஷாமணித்யுதிபி:	திருவாபரணங்களி லிழைத்த ரத்நங்களின் கிரணங்களாகிற	அத்ரௌ	மலையில்
இந்த்ர தநு:	இந்திரன் வில்லை	சயாளு:	படுத்துக்கொண்டிருப்பதான
ததாந:	வஹித்துக்கொண்டிருப்பதாய்	சீதல காலமேக: இவ	குளிர்ந்த கருமுகில்போன்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன்
தயாரஸ நிர்ப்பரத்வாத்	க்ருபையாகிற தீர்த்தத்தின் பூர்த்தியினால்	இமம் ஜநம் ச	அடியேனையும்
		ஸிஞ்சேத்	அபிஷேகம் பண்ணியருள்க.

* * *—பெரியபெருமாளைக் கடல்குட்டியாக உருவகப்படுத்திப்பேசினார் கீழ் ச்லோகத்தில். கடல்குட்டியைக் காண்பதனால் கண்கள் மாத்திரமேயன்றோ குளிரும்; அவ்வளவோடு த்ருப்திபெற முடியுமோ? எல்லா அவயவங்களும் குளிரவேணுமென்று பாரித்திருப்பவரிறே இவ்வாசிரியர். ஆகவே, பெரியபெருமாளை சீதல காளமேகமாகப் பேசவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்ஙனே ஸாவயவரூபகவிந்யாஸம் பண்ணுவதாம் இந்த ச்லோகம்.

காளமேகமானது மின்னலோடும் இந்திரதநுஸ்ஸோடும் கூடியிருக்கும்; ஜலத்தினால் பூர்ண கர்ப்பங் கொண்டு அசையமாட்டாமல் மலையுச்சியிலே படுத்திருக்கும்; இத்தன்மைகள் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஒக்குமென்று அடைவே நிரூபிக்கிறார். மின்னற்கொடி போன்ற பிராட்டி உறையப் பெற்றிருப்பதும், திருவாபரணங்களிலிழைத்த பலவகை ரத்நங்களின் புகராகிற இந்த்ர தநுஸ்ஸையுடைத்தாயிருப்பதும், கருணாரஸம் நிரம்பியிருப்பதனால் ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக ஸ்ரீரங்கமந்திரத்தே போந்து சயநித்திருப்பதும் இந்த ஸ்ரீரங்கநாதகாளமேகத்தின் தன்மைகளாம். இப்படிப்பட்ட காளமேகம் அடியேன் மீதும் கருணாரஸத்தைக் கனக்க வர்ஷித்துக் குளிரச் செய்தருள்க வென்றாராயிற்று.

[இமஞ்ச ஜநம் ஸிஞ்சேத்] மேட்டு நிலம் பள்ளநிலம் என்னும் வாசிபாராதே வர்ஷிக்குமிறே மேகம்; அடியேனிடத்திலுள்ள தாழ்வுகளைக் கணிசியாதே அருள்புரிய வேணுமென்கை. இது சகாரத்தினால் தேறுங்கருத்து. .... (82)

आमौलिरत्नमकरात्पुनरा च पद्भ्यां धामक्रमोन्नमदुदारमनोहराङ्गम् ।
श्रीरङ्गशेषशयनं नयनैः पिबामः पश्यन्मनःप्रवणमोघमिवामृतस्य ॥८३॥

ஆமௌலிரத்நமகராத் புநரா ச பத்ப்யாம் தாமக்ரமோந்நமதுதாரமநோஹராங்கம்,
ஸ்ரீரங்கசேஷசயநம் நயநைஃ பிபாமஃ பச்யந்மநஃப்ரவணமோகமிவாம்ருதஸ்ய. 83

ஆ மௌலி ரத்ந மகராத்	திருமுடியி லழுத்தின ரத்ந மயமான மகரம் முதற்கொண்டு	ஸ்ரீரங்க சேஷ சயநம்	திருவரங்கத்தில் அரவணை மேற் பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை,
ஆ ச பத்ப்யாம்	திருவடிவரையில்	பச்யத் மந: ப்ரவணம்	ஸேவிப்பவர்களின் மனத்திலே வந்து தேங்குகின்ற
தாம க்ரம உந்நமத் உதார மநோஹர அங்கம்	தேஜோவிசேஷத்தாலே உயர்ந்து உதாரமாய் ரமணீயமான அவயவங்களையுடையரான	அம்ருதஸ்ய ஓகம் இவ	அமுதவெள்ளத்தைப்போலே
		நயநை:	கண்களாலே
		பிபாம:	பருகுகின்றோம்.

* * * பெரிய பெருமாளை அமுத வெள்ளமாக அநுபவிக்கிறார் இதில். இவ்வம்ருத ப்ரவாஹத்தைக் கண்களால் பருகுவோ மென்கிறார். திருமுடி தொடங்கித் திருவடியளவுள்ள ஒவ்வோரவயவத்திலும் தேஜஃபுஞ்ஜம் புறவெள்ள மிடுகையாலே எல்லா அவயவங்களும் சிறப்புற்றோங்கி விளங்குகின்றன வென்கிறார் பூர்வார்த்தத்தால்.

[பச்யந்மநஃப்ரவணம்] உலகத்திலுள்ள ப்ரவாஹங்களிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமிறே இவ்வமுதவெள்ளம்; ஸேவிப்பவருடைய நெஞ்சிலேவந்து பாயும் அமுதமாமிது; "அணியரங்கனென்னமுதினைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்றவாறு.

இதில் முதல் பாதத்தில் 'நிகராத்' என்றும் பாடங் காண்கிறதாம். கிரீடத்திலுள்ள ரத்நஸமூஹம் முதற்கொண்டு என்று பொருளாம். மேல் தொண்ணூற்றிரண்டாம் ச்லோகத்தில் * மாணிக்ய மகரீலஸத் ச்ருங்கம் * என்றிருப்பதோடு பொருந்துகின்ற 'மகராத்' என்ற பாடத்தில், திருவபிஷேகத்தில் ரத்நம் மகரவடிவாக இழைக்கப்பட்டிருக்கிற தென்கை. 'துராய்' என்கிற திருவாபரணத்தைச் சொல்லுகிற தென்பாருமுண்டு. ... ... (83)

अरविन्दितमङ्घ्रिपाणिवक्त्रैरपि तापिञ्छितमञ्चिताङ्गकान्त्या ।
अधरेण च बन्धुजीवितं श्रीः नियतं नन्दनयेत रङ्गचन्द्रम् ॥८४॥

அரவிந்திதமங்க்ரிபாணிவக்த்ரைஃ அபி தாபிஞ்சிதமஞ்சிதாங்ககாந்த்யா,
அதரேண ச பந்துஜீவிதம் ஸ்ரீஃ நியதம் நந்தநயேத ரங்கசந்த்ரம். 84

அங்க்ரி பாணி வக்த்ரை:	திருவடிகள் திருக்கைகள் திருமுகம் ஆகிய இவற்றால்	அதரேண	திருவதரத்தினால்
அரவிந்திதம்	தாமரை பூத்திருக்கப்பெற்றும்	பந்துஜீவிதம் ச	பந்துஜீவ புஷ்பம் பூத்திருக்கப் பெற்று மிராநின்ற
அஞ்சித அங்க காந்த்யா	சிறந்த திருமேனி யொளியினால்	ரங்கசந்த்ரம்	பெரிய பெருமாளை
தாபிஞ்சிதம் அபி	பச்சிலை மரங்கள் பொருந்தப் பெற்றும்	ஸ்ரீ:	பெரிய பிராட்டியார்
		நந்தநயேத நியதம்	நந்தவனமாகக் கொண்டு விஹரிப்பர் போலும்.

* * * பெரிய பெருமாளை அம்ருத ப்ரவாஹமாக அநுபவித்தார் கீழ் ச்லோகத்தில். [ந]தவனமாக அநுபவிக்கிறாரிதில். நந்தவனத்தில் நல்ல தாமரைமலர்களும் பச்சிலை[மர]ங்களும் பந்துஜீவ [உச்சித்திலக] புஷ்பங்களும் நிரம்பியிருக்கும்; அப்படி இங்[கில்லை]யோவென்னில்? அவை இங்கும் குறையற்றன வென்கிறார். திருவடிகள், திருமுகம்

இவைகளே தாமரைமலர்களாம்; பச்சைமாமலைபோல் மேனியின் புகர் பச்சிலைமரங்களாம்; பழுப்பேறின திருவதரம் பந்துஜீவபுஷ்பமாம். ஆக இவ்வகையாலே நந்தவனமென்னப் பொருத்தமுடைய பெரிய பெருமாள் பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவிளையாட்டுக்குப் பாங்கு என்றாராயிற்று. 'நியதம்' என்கிற அவ்யயம் உத்ப்ரேக்ஷாஸூசகம்.()

अन्योन्यरञ्जकरुचोऽनुपमानशोभाः दिव्यस्रगम्बरपरिष्करणाङ्गरागाः ।

संस्पर्शतः पुलकिता इव चिन्मयत्वाद्रङ्गेन्दुकान्तिमधिकामुपबृंहयन्ति ॥८५॥

அந்யோந்யரஞ்ஜகருசோநுபமாநசோபாः திவ்யஸ்ரகம்பரபரிஷ்கரணாங்கராகாः,
ஸம்ஸ்பர்சதः புலகிதா இவ சிந்மயத்வாத் ரங்கேந்துகாந்திமதிகாமுபப்ரும்ஹயந்தி. 85

அந்யோந்ய ரஞ்ஜக ருச:	ஒன்றுக்கொன்று சோபையை விளக்கின்ற காந்தியையுடையவைகளாய்	சித்-மயத்வாத்	ஸ்வயம் சேதநஸ்வரூபமாகையாலே
அநுபமாந சோபா:	ஒப்பற்ற ஒளியையுடையவைகளான	ஸம்ஸ்பர்சத:	திருமேனி ஸம்பந்தத்தினுல்
திவ்ய ஸ்ரக்—	வைஜயந்தீ மாலையென்ன	புலகிதா: இவ	மயிர்க்கூச்செறியப் பெற்றவை போன்று
அம்பர—	பீதாம்பரமென்ன	அதிகாம்	அதிகமான
பரிஷ்கரண—	திருவாபரணங்களென்ன	ரங்கேந்து காந்திம்	பெரிய பெருமாளுடைய சோபையை
அங்கராகா:	சாத்துப்படியென்ன இவைகள்	உபப்ரும்ஹயந்தி	பின்னையும் அதிகப்படுத்துகின்றன.

* * *—பெரியபெருமாளுக்கு இயற்கையாகவே அளவற்ற காந்தி இருந்தாலும், வனமாலை திருப்பீதாம்பரம் திருவாபரணம் முதலியவற்றுல் இன்னமும அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறது அந்தத்திருமேனியின் திவ்யதேஜஸ்ஸூ என்கிருர்.

[அந்யோந்யரஞ்ஜகருசः] பீதாம்பரத்தின் சோபையினுல் வனமாலைக்கு சோபாவிசேஷம்; வநமாலையின் சோபையினுல் பீதாம்பரத்துக்கு சோபாவிசேஷம் என்றிப்படி ஒவ்வொன்றும் பரஸ்பர சோபாதிசய ஹேதுவாயிருக்கிறபடி. *ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணைர் யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநூபமைः, சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாசைச்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகைः * என்கிற பௌஷ்கரப்ரமாணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி இந்தச்லோக மருளிச்செய்யப்படுகிறது. அங்குள்ள விசேஷணங்களே பெரும்பாலுமிங்குள்ளன.

[சிந்மயத்வாத் ஸம்ஸ்பர்சதः புலகிதா இவ] கீழெடுத்த பிரமாணத்தின்படியே திருப்பீதாம்பரம் முதலியவை யெல்லாம் சைதந்யசாலிகளாகையாலே பெரியபெருமாளுடைய திருமேனியோடுண்டான ஸம்ஸர்க்கத்தினுல் ரோமாஞ்சிதங்களாயினவோ! என்னும்படியா யிருக்கும். அதாவதென்னென்னில்; இத்திருமேனியிலுள்ள பீதாம்பர வநமாலாதி வஸ்துக்களே வேருரிடத்தில் இருக்குமாகில் இத்தனை புகர் பெறமாட்டா; இத்திருமேனி யோட்டைச் சேர்த்தியினுலாயிற்று அவற்றுக்குப் புகர் விஞ்சிற்று என்கை.

[ரங்கேந்து காந்திமதிகாமுபப்ரும்ஹயந்தி.] பெரிய பெருமாளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தாலே இவற்றுக்குப் புகர் விஞ்சுகிறது; இவற்றின் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குப் புகர் விஞ்சுகிறது என்றதாயிற்று. இத்திருமேனிக்கு இவைவேணும்; இவற்றுக்கும் இத்திருமேனியே அமையும் என்றபடி. ... ... (85)

द्रुतकनकजगिरिपरिमिलदुदधिप्रचलितलहरिवदहमहमिकया ।

स्नपयति जनमिममपहरति तमः फणिशयमरतकमणिकिरणगणः ॥८६॥

த்ருதகநகஜகிரிபரிமிலதுததி ப்ரசலிதலஹரிவதஹமஹமிகயா,
ஸ்நபயதி ஜநமிமமபஹரதி தமः புணிசயமரதகமணிகிரணகணः. 86

ஆத்மதத்வ விவேசனம்

ஆத்மாவின் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம்.

'ஜ்ஞானமே ஆத்மா' என்றும் 'ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா' என்றும் உபநிஷத்து முதலிய பிரமாணங்களினால் அறிகின்றோம். ஜ்ஞானமே ஆத்மா என்பதைப்பற்றிப் பிறகு பேசுவோம்; ஜ்ஞானத்துக்கு ஆச்ரயம் ஆத்மா என்பதைப் பற்றி இப்போது நிரூபணம் செய்வோம். ஆத்மா ஜ்ஞானத்திற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும். தீபமும் அதன் ஒளியுமாகிய இரண்டும் தேஜோத்ரவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும் தீபமானது ஒளிக்கு ஆச்ரயமாயிருப்பது போல, ஆத்மாதானும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாயிருக்கச் செய்தே தன்னுடைய தருமமான ஞானத்திற்குத் தன்னை யொழியத் தனிப்பட்டிருத்தலாவது தனிப்பட்டுத் தோன்றுதலாவது இல்லாதபடி தான் ஆதாரமாயிருத்தலே ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமாகும். * விஜ்ஞாதாரமரேகேந விஜாநீயாத் * **ஜாநாத்யேவாயம் புருஷ : *** என்பது முதலான பிரமாணங்களினால் ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதனென்பது திண்ணமாக அறியப்படும்.

ஆத்மா ஜ்ஞாந மாத்ரமே யல்லன்

பௌத்தர் முதலான சில புறமதத்தவர்கள் இப்படி ஆத்மா ஜ்ஞாநாச்ரய பூதன் என்பதை இசையாதே ஜ்ஞான மாத்ரமென்று சொல்லுவதுண்டு; அது பிசகு. ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வமன்றிக்கே கேவலம் ஞானமாயிருக்குமதுவே யுள்ளதாகில் "நான் இத்தை யறியா நின்றேன்" என்று உலகத்தில் ஸர்வ ஸம்ப்ரதிபந்நமாகக் காண்கிற வ்யவஹாரம் அஸங்கதமாக வேண்டிவரும். "நான் அறிவு" என்று தன்னை ஜ்ஞாநமாத்ரமாகவன்றோ சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும்; இப்படிப்பட்ட வ்யவஹாரம் ஒரு வ்யக்தியினிடத்தும் காண்பதில்லை. "இவ்வர்த்தத்தை நானறியா நின்றேன்" "இவ்விஷயத்தை நான் அறிந்து கொண்டேன்" என்றிப்படியே வ்யவஹாரங்கள் எங்கும் காண்கையாலே, விஷயத்தை க்ரஹிப்பதானதொரு ஜ்ஞானத்திற்குத் தான் ஆச்ரயமென்னுமிடம் நன்கு தெரிகின்றதன்றோ. இப்படி ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாகையாலே கண்ணழிவற்றதென்று கொள்ளக் கடவது. * **அஹமிதமபிவேத்மீதி ஆத்ம வித்யோர் விபேதே ஸ்புரதி யதி ததைக்யம் பாஹ்யமப்யேகமஸ்து** * (ஸ்ரீ ரங்கராஜஸ்தவம்) என்கிற பட்டர் ஸ்ரீ ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஆத்மாவை ஜ்ஞாதா வென்று தெரிந்து கொண்டபோதே கர்த்தா வென்றும் போக்தா வென்றும் தெரிந்து கொள்ள வேணும். இன்னது ஹேயம், இன்னது உபாதேயம் என்கிற ப்ரதிபத்திக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமானது ஹேதுவாயிருக்குமாகையாலே, ஹேயங்களை விடுகையிலும் உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் சிகீர்ஷை யுண்டாகி அதடியாகக் கர்த்ருத்வ முண்டாகிறது. எவன் ஒரு கார்யத்தைச் செய்கிறானோ அவன் அதனாலுண்டாகும் பலனை அநுபவிப்பவனுமாகிறான். ஆகவே கர்த்தாவான போதே போக்தாவாகிறான். ஆனபின்பு ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னது கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களும் சொன்னபடியாகக் குறையில்லை.

கர்த்ருத்வம் ப்ரக்ருதிக்கன்று, ஆத்மாவுக்கே

இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமா யிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை ஸாங்க்யர்கள் ப்ரக்ருதிக்கே உள்ளதாகக் கொள்ளுகின்றார்கள்; பகவத் கீதையில் * **கார்ய காரண கர்த்ருத்வே ஹேது : ப்ரக்ருதிருச்யதே, புருஷஸ் ஸுகது:க்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே** * என்று

சொல்லுகையாலே ' கர்த்ருத்வ முள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே, ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமன்றிக்கே போக்த்ருத்வமே யுள்ளது ' என்று ஸாங்க்யர்கள் நிரூபிக்கிறார்கள். அது பிசகு. ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு அஃதில்லையாகில் ஆத்மாவுக்கு சாஸ்த்ரவச்யத்வமும் போக்த்ருத்வமும் குலைந்ததாகும். சாஸ்த்ர வச்யத்வமாவது—விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்க வேண்டுகையாம். இதைச்செய், இதைச் செய்யாதே என்று சாஸ்த்ரங்களானவை பலவற்றை விதித்தும் பலவற்றை மறுத்தும் கூறியிருக்கின்றன. இந்த விதி நிஷேதங்கள் சேதநனைப் பற்றியே யல்லது ப்ரக்ருதியைப் பற்றியல்ல. ப்ரக்ருதிக்கே தான் கர்த்ருத்வ மென்னில் சாஸ்த்ரங்களிற் காணும் விதி நிஷேதங்கள் ப்ரக்ருதியை நோக்கியவை என்னவேணும். ஆகவே சாஸ்த்ரவச்யத்வம் சேதநனுக்குக் குலைந்ததாகும். அன்றியும், விஹிதங்களைச் செய்து நிஷித்தங்களை விலக்கி வர்த்திக்கின்ற சேதநன் நல்ல பலன்களை யனுபவிக்கையும், விஹிதங்களை விட்டு நிஷித்தங்களைச் செய்து திரியும் சேதநன் தீய பலன்களை யனுபவிக்கையும் ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நமாயிருக்கின்றது; இப்படிப் பட்ட ஸுக துக்க ரூப பல போக்த்ருத்வமும் சேராமற் போகும். கிம் பஹுநா? சேதநன் கர்த்தாவாகாத போது சாஸ்த்ரமே வீண் என்ன வேண்டி வரும்.

* ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத * என்றும் *'முமுக்ஷு: ப்ரஹ்ம உபாஸீத * என்றும் பல பல வகையான விதிகளைக் காணுகின்றோம். ஸ்வர்க்கம் மோக்ஷம் முதலான பலன்களை எந்த சேதநன் அநுபவிக்க வேண்டியவனோ அவனையே யன்றோ கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறது. ஆகவே பலனை புஜிப்பவனே கர்த்தாவாக வேணுமென்பது புநருக்தம். அசேதநத்துக்குக் கர்த்ருத்வமாகில் சேதநனைக் குறித்து விதிக்கவே கூடாது. சாஸநம் பண்ணுவது எதுவோ அதற்கு சாஸ்த்ரம் என்று பெயர். சாஸநமாவது ப்ரவர்த்தனம். சாஸ்த்ரம் ப்ரவர்த்தனம் பண்ணுவதாவது அறிவை யுண்டு பண்ணும் முகத்தாலேயாம். அசேதநமான ப்ரக்ருதிக்கு அறிவை யுண்டு பண்ண முடியாதன்றோ. ஆகவே சாஸ்த்ரம் ஸார்த்தகமாக வேணுமானல் போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்ருத்வமாக வேணும். இவ்விஷய மெல்லாம் * கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் * என்கிற ஸூத்ரத்தினுலும் விசதம்.

கர்த்ருத்வத்தின் விசேஷ விவரணம்

எல்லாவகையான கர்த்ருத்வமும் சேதநனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மென்று நினைக்க வேண்டா; சோறுண்ணுதல், தண்ணீர் குடித்தல், ஸ்த்ரீகளை புஜித்தல் முதலிய போகங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்களில் கர்த்ருத்வம் ஔபாதிகமாகையாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்த மன்று; ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களாகிற குணங்களினுடைய ஸம்ஸர்க்கத்தாலே யுண்டானது. இவ்வர்த்தம் * ப்ரக்ருதே: க்ரியமாணாநி குணை: கர்மாணி ஸர்வச:, அஹங்கார விமூடாத்மா கர்த்தாஹமிதி மந்யதே என்கிற கீதாச்லோகத்தினல் விசதம்.

ஆக இவ்வளவும் ஸாங்க்யர்களின் பக்ஷத்தை நிராகரித்து ஆத்மாவுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளதென்று ஸாதிக்கப் பட்டது. இனி இந்த கர்த்ருத்வமானது ஸ்வாதீநமா? பராதீநமா? என்கிற சங்கையிலே சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லுகிறோம்.

ஆத்மாவின் கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீநம்

சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாக வேண்டியதற்காக கர்த்ருத்வம் ஆத்ம தர்மமென்று கொள்ள வேணும். அந்த கர்த்தாவுக்கு தர்மமான ஜ்ஞானம், இச்சை, ப்ரயத்நம் ஆகிறவிவை பகவானுக்கு அதீநங்களாயிருக்கை யாலும், பகவானுடைய அநுமதி யில்லாமல் அந்த ஞானம் முத

வியவை க்ரியா ஹேதுவாக மாட்டாமையாலும் இவனுடைய கர்த்ருத்வம் ஈச்வராதீந மென்று கொள்ளவேணும்.

இங்ஙனே கொண்டால் புண்ய பாபங்கள் ஈச்வரனுக்கேயாக வேண்டாவோ? சேதநனுக்கு ஆக இடமில்லையே! என்கிற சங்கை உதிக்கக் கூடும். "சேதநனுடைய புத்திமூலமான ப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்து ஈச்வரன் அநுமதி பண்ணுகையாலே அந்த க்ரியையைப் பற்றி வரும் புண்ய பாபங்களும் சேதநனுக்கேயாகின்றன" என்று நம் பூருவாசாரியர்கள் ஸமாதானம் அருளிச் செய்கின்றனர். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் ***பராத் து தத் ச்ருதே :*** என்கிற ஸூத்ரத்தினால் ஆத்மாவினுடைய கர்த்ருத்வம் பராயத்த மென்று சொல்லப் பட்டிருப்பதும் ***க்ருத ப்ரயத் நாபேக்ஷஸ் து விஹித ப்ரதிஷித்தா வையர்த்த்யாதிப்ய:*** என்ற ஸூத்ரத்தினால் சங்கா பரிஹாரம்செய்யப் பட்டிருப்பதும் குறிக் கொள்ளத் தக்கது. விதி நிஷேதங்கள் வீணாகாமைக்காக இச்சேதநன் பண்ணின ப்ரதமப்ரயத்நத்தையபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஈச்வரன் ப்ரவர்த்திப்பிக்கு மென்றதாயிற்று.

இதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். எல்லா சேதநர்களுக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வம் இயல்பாகையாலே பொதுவாக ப்ரவ்ருத்தியிலும் நிவ்ருத்தியிலும் உரிமை தடையற்றிருக்கும். இத்தகைய உரிமையை நிர்வஹிக்கைக்காக ஈச்வரன் அந்தராத்மாவாய்க் கொண்டு நிற்பன். அவனாலே யுண்டாக்கப் பட்ட ஸ்வரூப சக்தியை யுடையனான சேதநன் அந்தந்த பதார்த்தங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களை உண்டாக்கிக் கொண்டிருப்பன். அவ்விடத்தில் மத்யஸ்தனாகையாலே உதாஸீநரைப் போலே யிருக்கிற பரமாத்மாவானவன் அந்த சேதநனுடைய பூர்வ வாஸநாநுரூபமான ப்ரவ்ருத்தி நல்லதோ தீயதோ அதில் அநுமதியையும் அநாதரத்தையுமுடையனாய்க் கொண்டு, நல்லது செய்யுமளவில் அநுக்ரஹத்தையும், தீயது செய்யுமளவில் நிக்ரஹத்தையும் பண்ணா நிற்பானாய் ஸுக துக்கங்களை அவ்வோ சேதநர்களுக்கும் கொடா நிற்பன்.

நடாதூரம்மாள் அருளிச் செய்த தத்வஸார மென்னும் க்ரந்தத்தில் :—*** ஆதாவீச்வர தத்தயைவ புருஷ: ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்த்யா ஸ்வயம் தத்தத்ஜ்ஞான சிகீர்ஷண ப்ரயதநாந்யுத்பாதயந் வர்த்ததே, தத்ரோபேக்ஷ்ய ததோநுமத்ய விதத தந்நிக்ரஹாநுக்ரஹௌ தத்தத் கர்மபலம் ப்ராயச்சதி தத: ஸர்வஸ்ய பும்ஸோ ஹரி: *** என்கிற ச்லோகத்தின் பொருள் இவ்விஷயத்தில் நன்கு தெளிவு பிறப்பிக்கும்.

(இதன் பொருள் வருமாறு :—ஸர்வ நியாமகனாய் ஸர்வாந்தராத்மாவான ஸர்வேச்வரன் ஆதியிலே தனக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த ஜ்ஞாத்ருத்வ ரூபமான ஸ்வாதந்த்ர்ய சக்தியாலே சேதநன் தானே அவ்வோ விஷயங்களிலே ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நங்களைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பன் : அவ்விடத்தில் அசாஸ்த்ரீயங்களிலே உபேக்ஷித்தும் சாஸ்த்ரீயங்களிலே அநுமதி பண்ணியும் அவ்வோ விஷயங்களிலே நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களைப் பண்ணா நின்றுகொண்டு அவ்வோ கர்மபலத்தையும் ஸர்வேச்வரன் கொடா நிற்பன் என்கை.)

விசேஷ சங்கைக்குப் பரிஹாரம்

***ஏஷ ஹ்யேவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யமேப்யோ லோகேப்ய உந்நிநீஷதி, ஏஷ ஏவ அஸாது கர்ம காரயதி தம் யமதோ நிநீஷதி *** என்று ஓதப் பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளாவது, எம்பெருமான் எந்த சேதநனை உயர் கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ அவனைக் கொண்டு நல்ல காரியங்களைச் செய்விக்கிறான். எந்த சேதநனை நீச கதியை யடைவிக்க விரும்புகிறானோ அவனைக் கொண்டு கெட்ட காரியங்களைச் செய்விக்கிறான்—என்பதாம் ;

ஆகவே நல்ல எண்ணத்தாலும் கெட்ட எண்ணத்தாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே ஸாதுவாயும் அஸாதுவாயுமுள்ள கருமங்களைப் பண்ணுவியாநிற்கு மென்கிறவிது எங்ஙனே பொருந்து மென்று சங்கை உதிப்பதுண்டு. இதற்குப் பரிஹாரம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரே நிரூபித்தருளினர். மேலே காட்டின உபநிஷத்தின் விஷயம் ஸர்வஜநஸாதாரணமன்று. யாவனொருவன் பகவத் விஷயத்தில் மிக மிக அதிகமான ஆநுகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக் கின்றானோ, அவனை அநுக்ரஹியா நின்று கொண்டு பகவான் தானே தன்னைப் பெறுதற்கு ஸாதனங்களாயும் அதி கல்யாணங் களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கிறா னென்றும், யாவனொருவன் மிக மிக ப்ராதிகூல்யத்திலே ஒருப்பட்டவனாய்க் கொண்டு ப்ரவர்த்திக்கின்றானோ அவனை ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளாயும் அதோகதி ஸாதனங்களாயுமுள்ள கருமங்களிலே ஸக்தனாக்குகிறானென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யத்திற்குப் பொருளாம். ஆகவே பொருந்தாமை யொன்று மில்லை யென்பர்.

ஆன பின்பு தேசந ப்ரவ்ருத்தியில் எம்பெருமானுக்கு அநுமந்த்ருத்வமே ஸர்வஜந ஸாதாரணம்; ப்ரயோஜகத்வம் விசேஷ விஷயம் என்று கொள்ள வேணும்.

ஆத்மாவை ஜ்ஞான மென்கைக்குக் காரணம்

ஆத்மா ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆச்ரயமாயிருக்குமாகில் சாஸ்த்ரங்களில் இவனை 'ஜ்ஞாநம்' என்கிற சொல்லாலேயே சொல்லி யிருப்பது ஏன்? * **யோ விஜ்ஞாநே திஷ்டந்** * **விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே** * என்பது முதலான ச்ருதிகளில் கேவலம் விஜ்ஞானமென்றே ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே; இது எதனாலே? என்னில்; ஜ்ஞானமானது ஸ்வாச்ரயத்திற்கு ஸ்வயம் ப்ரகாசகமாயிருப்பது போலே ஜ்ஞாந நிரபேக்ஷமாகத் தனக்குத் தானே ப்ரகாசிக்கையாலும், ஜ்ஞாநம் இவனுக்கு ஸாரமான குணமாகையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாய் ஸ்வரூப நிரூபக தர்ம மாகையாலும் அங்ஙனே சொல்லிற்று. இவ்விஷயம் * **தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேச: ப்ராஜ்ஞவத்** * **யாவதாத்ம பாவித்வாச்ச ந தோஷஸ் தத்தர்சநாத்** * என்கிற இரண்டு ஸூத்ரங்க ளாலும் சொல்லப்பட்டுளது. "**ஜ்ஞாநமாத்ரவ்யபதேசஸ்து ஜ்ஞாநஸ்ய ப்ரதாந குணத்வாத் ஸ்வரூபாநுபந்தித்வேந ஸ்வரூப நிரூபக குணத்வாத், ஆத்ம ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநவத் ஸ்வப்ரகாசத் வாத் வா உபபத்யதே**" என்று வேதாந்த தீபத்திலே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்ததும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

மிகவும் அவசியமான அறிவிப்பு

எங்களிடம் வேலைபார்த்துவந்த T. B. ஆளவந்தார் ரவுத் என்கிற பாகவதர் வேலையில் நின்றும் விலகி மூன்று மாதங்களுக்கு மேலாயிற்று. அவர் சேலம் கரூர் மதுரை திருச்சி முதலான விடங்களில், நாம் கட்டளையிட்டனுப்பிய ஏஜண்டாகச் சொல்லிக்கொண்டு சந்தாபணமென்றும் அட்வான்ஸ் பணமென்றும் வசூல் செய்து கொண்டிருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அவருக்கும் நம்முடைய ஆபீசுக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லையென்பதையும், அவரிடம் செலுத்தும் தொகைக்கு யாரும் ஜவாப்தாரியல்ல என்பதையும் யாவரும் திடமாக அறியவேண்டியது. இந்த வஞ்சக கத்திற்கு யாரும் ஆளாகவேண்டாமென்றும் எச்சரிக்கை செய்யப்படுகிறது.

5-5-'50. மானேஜர்—ஸத்க்ரந்தப்ரகாசநஸபா.

தெய்வச் செயலின் சிறப்பு

ஒரு மஹாநகரத்தில் ஒரு குடும்பம். அக்குடும்பத்தில் அருமையாகப் பிறந்துவளரும் புதல்வனுக்கு ஒருநாள் இரவில் மஹத்தான ஜ்வரபாதை உண்டாயிற்று. இரண்டு மைல் தூரத்தில் வைத்யசாலை இருந்தது. நோயின் தன்மையைச் சொல்லியனுப்பி மருந்து வரவழைக்கலாமென்று கருதிய பெரியார், தமது பன்னிரண்டு வயதுள்ள சிறுவன்கையில் ஒரு ஸீஸாவும் ஒரு ரூபாயும் மருந்து விவரம் குறிக்கும் சீட்டும் கொடுத்து டாக்டரிடம் மருந்து வாங்கிவரும்படி சொல்லி அச்சிறுவனை யனுப்பினர்.

அவன் கனவேகமாகச்சென்று டாக்டரிடம் சேர்ந்தான். அப்போது இரவு சுமார் ஒன்பதுமணி. மின்னலும் காற்றும் இடியுமாயிருந்தது. டாக்டர் மருந்துசாலையின் முன்னிலையில் உட்கார்ந்து சில ஆப்தர்களான பெரியமனிதர்களோடு பேசிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் இச்சிறுவன் சென்று செய்தியைத் தெரிவித்தும் அவர் அன்பர்களோடு வார்த்தையாடுதலில் மிக்க குதூஹலமாயிருந்ததனால் இச்சிறுவனது வேண்டுகோளைக் கணிசியாமலே யிருந்திட்டார்.

இவனும் சிறிது நிர்ப்பந்தித்துக் கூறவே, டாக்டர் ‘இப்போது முடியாது, காலை வா’ என்று அலக்ஷியமாகப் பேசினார். அதுகேட்ட சிறுவன் ‘ஐயா! நான் இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்; வீட்டில் அண்ணனுக்கு நோய் மிகக் கடினமானது; இப்போது வேறெங்கும் மருந்துகிடைப்பதும் அரிதாயிருக்கின்றது. இப்போதே தாங்கள் மருந்து தராவிடில் நாளை காலைவரையில் அண்ணன் ஜீவித்திருப்பானென்பதும் ஸந்தேஹமே; அன்றியும், நான் மருந்து வாங்கிக்கொண்டு போகாமல் வெறுங்கையோடு சென்றால் என் உயிர் தக்குவதும் கஷ்டமாகும், தாய்தந்தையர் என்னைப் புடைத்துவிடுவார்கள்; ஆதலால் மிகவும் தயவு செய்து பணம் பெற்றுக்கொண்டு மருந்து தரவேணுமென்று சொல்லி, மருந்தின் விவரம்காட்டும் சீட்டையும் ஸீஸாவையும் ரூபாயையும் மேஜையின் மேல் வைத்துக் கும்பிட்டான்.

இங்ஙனம் கெஞ்சி வணங்கிக் கேட்டதைக் கண்ட அங்குள்ள பெரியார்கள் மிகவும் மனமிரங்கி டாக்டருக்குச் சாலவும் சிபார்சு செய்தார்கள். மருந்து சீட்டைக்கண்ட டாக்டர் அது இரண்டு மூன்று தினுசுகள் சேர்த்துக் கலந்து கொடுக்கவேண்டிய மருந்தாக இருந்தபடியால் ஸ்வாரஸ்யமான வார்த்தையை விட்டு எழுந்திருந்து இது செய்துகொடுக்க மனங்கொள்ளாமலேயிருந்தார். ஆனாலும் சிறுவனுடைய கெஞ்சுதலுக்கு மிக இரங்கிய அன்பர்கள் அதிகமாகத் தூண்டவே வருந்தியெழுந்து அதில் ஊக்கமில்லாமலே மருந்துசீட்டை நன்றாகக் கவனியாமல் வேறு சிலமருந்துகளைக்கூட்டி ஸீஸாவில் கொட்டிக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டார். சிறுவனும் மிக்க ஆனந்தத்தோடு அதைவாங்கிக் கொண்டு கனவேகமாகத் திரும்பினான்.

ஐந்துநிமிஷம் பொறுத்தபின் டாக்டருடைய கையில் வலிதான எரிச்சல் எடுத்தது. உடனே, எந்தமருந்துகளைக் கலந்து கொடுத்தோமென்று கவனிக்கத்தொடங்கினார். ஞாபகப் பிசகினால் அக்நித்ராவகமும் பாய்ஸனான மருந்து மற்றொன்றும் கலந்து கொடுக்கப்பட்டதாகத் திண்ணமாய்த் தெரிந்து கொண்டார். கொடுத்த அந்தமருந்து உட்கொள்ளப்படுமாகில் உடனே குடல் வெந்துபோய் பிராணாபாயம் நேருவது நிச்சயம். அந்தோ! இப்படிப்பட்ட

உயிர்க்கொலையான மருந்தைக்கொடுத்து விட்டோமே! சிறுவனே கனவேகமாகச் சென்று விட்டானே! இதுவரையில் மருந்து உபயோகப் படுத்தப்பட்டிருக்குமானால் உயிர்ச்சேதம் நேராமலிருக்கமுடியாதே, ஐயோ! கொலைபாதகனாக ஆய்விட்டேனே!, அந்தச்சிறுவன் இன்னான் இன்னவிடத்தான் என்றாவது தெரிந்தால் இப்போதே ஓடிப்போய் மருந்தை உட்கொள்ளாதபடி நிறுத்தலாம். இன்னதிக்கிலிருந்து அச்சிறுவன் வந்தானென்பதும் தெரிந்துகொள்ளாமற் போய்விட்டோமே. இரண்டுமைல் தூரத்திலிருந்து வந்ததாகச் சொன்னானேயல்லது இன்னவிடத்திலிருந்து வந்ததாக அவன் தெரிவிக்கவில்லையே! ஐயோ இந்த நள்ளிருளில் மின்னலும் இடியும் மழையுமான இச்சமயத்தில் எந்தப்பக்கம் ஓடி எந்தவிதமாக அச்சிறுவனைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்? தெய்வமே! என்னை இப்படியும் கொடிய கொலைபாதகனாக ஆக்கிவிடலாமோ! என்று டாக்டர் துடிக்கிறார், தவிக்கிறார், துள்ளுகிறார், கதறுகிறார், அழுகிறார், அன்பர்கள் தேற்றகில்லாது தணறுகிறார். இவருடைய நிலைமை இதுவாயிருக்க;

மருந்து வாங்கிக்கொண்டு களிப்புடன் வேகமாகச்சென்றசிறுவனோ வென்றால் இருளில் மழையில் சென்றதனால் வழியில் கால்வழுக்கிக் கீழேவிழுந்து மருந்துஸீஸாவும் கீழே நழுவி உடைந்துபோக, மிகுந்த வருத்தத்துடன் அந்த டாக்டரிடமே திரும்பி வந்து 'ஐயா! என்கதி இப்படியாய்விட்டது; இந்தச்செய்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு நான் வீட்டிற்குச் சென்றால் என் உயிரை வாங்கிவிடுவர்கள்; மறுபடியும் மருந்து வாங்கிக்கொள்ள என்கையில் ரூபாயுமில்லை; எப்படியாவது என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டியது உங்கள் தருமம்; தயவுசெய்து அந்தமருந்தை மறுபடியும் கொடுத்தீர்களானால் எனது அண்ணனுடைய உயிர் பிழைப்பதற்கு முன் என்னுயிர் பிழைக்கும்' என்றுசொல்லி மன்றாடினான்.

இச்செய்தி கேட்டவுடனே டாக்டருக்குண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவுதான் இருக்குமோ? அச்சிறுவனைத் தலைமேல் தூக்கிக்கொண்டு கூத்தாடினார், குலாவினார். தெய்வத்தைப் போற்றினார், புகழ்ந்தார். இன்னு மென்னென்னவோ செய்தார். தெய்வபக்தி அதிகரிக்கப் பெற்றார். உடனிருந்த அன்பர்களைத்தழுவி எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக்குதித்தார். உடனே அந்தச்சிறுவனைத் தமது மோட்டார்காரில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு தமே நோயாளியின் வீட்டுக்கு நேரில்சென்று போதுமான சிகித்ஸையை இனமாகச்செய்து விரைவில் குணப்படுத்தினார்.

விசேஷார்த்த விளக்கம்.

திருப்பாவையில் (3) * ஓங்கியுலகளந்த பாசுரத்திற்கும் (21) * ஏற்ற கலங்கள் பாசுரத்திற்கும் விசேஷார்த்தங்களை விளக்கவேணுமென்று சில பெரியாரிட்ட நியமனத்தைச் சிரஸாவஹித்து இந்த விசேஷார்த்த விளக்கம் வரையப்படுகின்றது. ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் * கொல்லையரக்கியை மூக்கரிந்திட்ட குமரனார் சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய்யன்றே * வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை வல்லபரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே * என்ற பாசுரங்களினால் வெளியிட்டருளின பரமார்த்தத்தைப் பண்டே விளக்கியிருக்கிறோம். அதற்கிணங்க, திருப்பாவையில் பாசுரந்தோறும் எம்பெருமான் பரமான பொருள் அந்யாபதேச ரீதியிலும் பாகவதோத்தமர்கள் ஆசார்யோத்தமர்கள் பரமான அர்த்தம் ஸ்வாபதேசரீதியிலும் அமைந்துள்ளனவென்பது மறக்கத் தக்க தன்று. அந்யாப

தேச ரீதியில் அறியக்கிடக்கும் பொருள்களை நமது திவ்யார்த்த தீபிகையுரையில் விவரித்துள்ளோம். ஸ்வாபதேசார்த்தமே இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

[**ஓங்கியுலகளந்தவுத்தமன் பேர்பாடி**] * குரோர் நாம ஸதா ஜபேத் * என்கிறபடியே ஆசார்யனுடைய திருநாமத்தைப்பாடி யென்றபடி. ஓங்கியுலகளந்த வுத்தமன் ஆசார்யன்; எங்ஙனே யென்னில்; **ஓங்கி**–எம்பெருமானைக் காட்டிலும் மேம்பட்டு, **உலகளந்த**–உலகங்களை யெல்லாம்ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்ட, **உத்தமன்**–சிறந்தவன் என்று பதப்பொருள். ஆசாரியன் எம்பெருமானைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவனென்பது இராமானுச நூற்றந்தாதியில் பல பாசுரங்களினால் காட்டப்பட்டுள்ளது; அவற்றுள், (41) * மண்மிசை யோனிகள் தோறும் பிறந்து * என்கிற பாசுரம் திலகமாயமைந்தது. எம்பெருமான் பல பல யோனிகளில் பல வகைப் பிறவிகள் பிறந்து கண்காண வந்து நின்று உபதேசாதிகளாலே ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவிடத்திலும் யாரும் அவனைப் பொருள் படுத்தவில்லை; ***அவஜாநந்தி மாம்** மூடா: * [மூடர்கள் என்னை அவமானப்படுத்துகிறார்கள்] என்று தானே சொல்லி வருந்த வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே பகவானுடைய அவதாரம் பயன்பட்டிலது. ஆசார்ய ஸார்வ பௌமனுடைய திருவவதாரமோவென்னில் மிக்க பயன் பெற்றது. ஆசாரியன் பகவானைப் போலே 'என்னை வணங்கு, என்னையே தொழு'[1] என்று சொல்லித் தன் திருவடிகளைக் காட்டிக் கொடாதே * திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ * என்றும் * அஃதே உய்யப்புகுமாறு * என்றும் அவன் திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடுத்த படியால் ஆசார்யனுடைய உபதேசம விரைவில் செவ்வனே பலித்ததாயிற்று. ஆகவே எம்பெருமானைவிட ஆசார்யன் உயர்ந்தவன். எம்பெருமான் தான் ராமக்ருஷ்ணதிருபேண அவதரித்த காலங்களில் வஸிஷ்ட ஸாந்தீபநிப்ரப்ருதிகளைத் தானும் ஆசாரியர்களாக வரித்திருந்த படியாலே இக்காரணத்தாலும் ஆசாரியன் ஓங்கின படி. கீதா சார்யன் * **தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந:** * என்று கீதையிலே தானே ஆசார்யன் பெருமையைச் சிறக்க எடுத்துரைத் திருப்பதனாலும் ஆசார்யனே ஓங்கினவனவன்.

[**உலகளந்த**] எம்பெருமான் தன்னுடைய பெருமையை மறைத்துக் கொண்டு சிறிய வடிவை யேற்றுக் கொண்டு அஸுரனிடத்திலே வந்து மூவடிநிலம் இரந்தது போல, ஆசாரியனும் தன்னுடைய பெருமையை யெல்லாம் மறைத்துக் கொண்டு மநுஷ்யஸஜாதீயனாய்ச் சிறுகப் பிறந்து ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான ஸம்ஸாரிகளிடத்திலே வந்து 'ரஹஸ்யத்ரயம் கேளுங்கள், ஷட்கத்ரயம் கேளுங்கள், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைக் கேளுங்கள், சிதசிதீச்வரதத்வத்ரயம் கேளுங்கள்' என்றிப்படி மூன்றைப்பற்றியே இரப்பாளனாயிருப்பன். திரிவிக்கிரமன் ஸ்ரீபாததீர்த்த மளித்து உலகத்தை உய்வித்தது போல ஆசாரியனும் * **ததஸ் ஸ்வசரணம் போஜஸ்பர்ச ஸம்பந்ந ஸௌரபை:, பாவநைரர்த்திநஸ் தீர்த்தைர் பாவயந்தம் பஜாமி தம்** * என்று ஸ்ரீவரவர முநிதிநசர்யையிற் கூறின படியே ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ப்ரஸாதித்து சிஷ்யோஜ்ஜீவனம் செய்து போருகிறபடி.

[**உத்தமன்**] கர்மகாண்டமான வேதபாகங்களைப் போதித்து மத்யமாசார்யராகாமல், ச்ருங்காரரஸ ப்ரதானமான காவ்ய நாடகங்களைப் போதித்து அதமகுருவாகாமல், * புலையற்மாகிநின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம் கலையறக்கற்ற மாந்தர் காண்பரோ கேட்பரோதான் * என்று திருமாலையில் இழித்துரைக்கப்பட்ட ஜைந பௌத்தாதிக்ரந்தங்களைப் போதித்து அதமாதமகுருவுமாகாமல் அத்யாத்மஸம்ப்ரதாய சாஸ்த்ரங்களைப் போதித்து உத்தமகுருவாமவர். அநுவ்ருத்திப்ரஸந்நாசார்யர்களாய்க் கொண்டு சிஷ்யர்களின் அநுவ்ருத்தி நிர்ப்பந்தங்கள்

காரணமாக வ்ருத்தியுபதேசிக்கும் மத்யமகுருவாகாமல், எவ்வளவு அநுவர்த்தித்தாலும் ஒன்றும் உபதேசியாத அதமகுருவுமாகாமல், தாமாகவோ அநுவ்ருத்திப்ரஸக்தர்களாகவோ உபதேசிக்குமிடத்து உயர்கதிக்குறுப்பான அர்த்தங்களையுபதேசியாதே விப்ரலிப்ஸை முதலிய காரணங்களினால் அதோகதிக்குறுப்பான அர்த்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் அதமாதம குருவுமாகாமல், சிஷ்யர்களின் அனர்த்தங்கண்டு அவர்களுடைய அநுவ்ருத்தி நிர்ப்பந்தங்களில்லாமலே * பயனன்றாகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான் * என்றாப்போலே தம்முடைய பரமக்ருபையடியாகவே ஸாத்விக மஹார்த்தங்களையுபதேசித்து உத்தமகுருவாமவர். ஞானமின்றி அனுஷ்டானம் மாத்திரமுடைய மத்யமகுருவன்றிக்கே, அனுஷ்டானம் சிறிதுமின்றி ஞானம் மாத்திரமுடைய அதம குருவுமன்றிக்கே, ஞானமனுஷ்டான மிரண்டு மின்றியொழிந்த அதமாதமகுருவுமாகாமல் ஞானமனுஷ்டானமிவை நன்றாகவேயுடையராய் உத்தமகுருவாமவர். இப்படிப்பட்ட உத்தமாசார்யருடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனமே போதுபோக்காகவிருந்து.

[நாங்கள் நம்பாவைக்குச் சாற்றி நீராடினால்] பகவத் வைபவத்திற் காட்டிலும் சிறந்ததான பாகவத வைபவத்தையும் ஆசார்ய வைபத்தையும் நன்கறிந்து அவர்களையே தஞ்சமாகக் கொண்டிருக்கிற நாங்கள் ; நம்பாவைக்குச் சாற்றி—பாவையாவது விரதம். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளினுடைய விரதம் எது வென்னில், * கையில் கனியன்ன கண்ணனைக் காட்டித் தரினும் உன்றன் மெய்யில் பிறங்கிய சீரன்றி வேண்டிலன்யான் * என்கிற அமுதனார் ஸ்ரீஸூக்திப் படியே ஸித்தமான விலக்ஷணமான விரதம். சத்ருக்நாழ்வானையும் மதுரகவிகளையும் போலே இவர்கள் அஸாதாரணமாகக் கொண்ட விரதம் 'நம் பாவை' என்பதனால் குறிக்கப் படுகிறது. இதற்கு அங்கமாக, [நீராடினால்] நல்ல துறையிலே அவகாஹித்தால் என்றபடி. நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்தில் (93) * காலை நன்ஞானத்துறை படிந்தாடி * என்றருளிச் செய்ததை இங்கு நினைப்பது. ஸத்வோத்தரமான காலத்திலே ஸாத்விகஜ்ஞாந நிதிகளிடத்திலே அவகாஹிக்கப் பெறுகையே நீராடுகை; அது செய்தால்.

[தீங்கின்றி நாடேல்லாம்] இதுமுதலாக ஆறு அடிகளாலே (பாசுரம்முழுவதும்) நாட்டுக்கு விளையும் செல்வச்சிறப்பு விரிவாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. தேஹாநுபந்தியான செல்வச் சிறப்பு அந்யாபதேசத்தில் காண்பது. ஆத்மாநுபந்தியான செல்வச் சிறப்பு ஸ்வாபதேசத்தில் அறியத்தக்கது. அதனை அடைவே விவரிப்போம்.

[தீங்கின்றி நாடேல்லாம்] தேஹமே ஆத்மாவென்று ப்ரமித்தல், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டவனே ஆத்மா வென்று அறியப்பெற்றும் 'அந்த ஆத்மா ஸ்வதந்திரனே யொழியப் பரதந்திரனல்லன்' என்று ப்ரமித்தல், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தல் ஆத்மஸ்வரூபம் என்றறிந்துவைத்தும், அவனுக்குப்போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட்டிருக்கலாமென்று ப்ரமித்தல், தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் தானே முயற்சி செய்யத் தனக்கு உரிமையுண்டென்று ப்ரமித்தல், * கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆபாஸபந்துக்களிடத்தே வியாமோஹம் கொள்ளுதல்......என்றிப்படிப் பல தீங்குகள் காலை நன்ஞானத்துறைபடியாதார்க்கு உண்டாகுமே ; அத்தீங்குகளெல்லாம் அடைவே தொலைந்து போம். * யத்ராஷ்டாக்ஷரஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதிதுர்ப்பிக்ஷதஸ்கரா: * என்கிற ச்லோகத்திற் சொன்னபடியே தீங்குகள் தொலையும் என்றுங் கொள்ளலாம். * கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபசிதீயனவெல்லாம் நின்றிவ்வுலகில் கடிவான் நேமிப்பிரான் தமர்போந்தார் * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தோடும் இது இணங்கும்.

[திங்கள் மும்மாரி பெய்து] * வேதமோதிய வேதியர்க்கோர் மழை, நீதி நன்னெறி மன்னவர்க்கோர் மழை, மாதர் மங்கையர் கற்பினுக்கோர் மழை, மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே * என்றபடி மூன்று நன்மைகளுக்காக மாதம் மூன்று மழை பெய்யுமென்று நூற்கொள்கை. இங்கு உள்ளுறை பொருளில் மழை பெய்கையாவது ஆசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திவர்ஷமேயாம். இதனால் வைதிகர்கள் ஸ்வாத்யாய ப்ரவசனங்களைக் குறையற நடத்திவரும்படியாகவும், மன்னவர்கள் செங்கோன்மை கெடாமல் அரசு செலுத்தும்படியாகவும், மாதர்களின் கற்புநிலை ஓங்கும்படியாகவும் நன்மைகள் நேரும் என்று தெரிவித்தபடியாம்.

அன்றியும், மும்மாரி பெய்கை—மூன்று விதமான மழை பெய்கை. முதலில் செவியிலே திருமந்த்ரோபதேசஞ் செய்கை, பிறகு க்ரந்த காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கை, அதன் பிறகு சிந்தனை செய்விக்கை என இம்மூன்றும் மும்மாரி பெய்கையாம். திங்கள் மும்மாரி=சந்திரன் போன்று மிகக் குளிர்ந்த அர்த்தங்களைத் தருகை சொன்னபடி. * விளக்கொளியாய் முளைத்தெழுந்த திங்கள் தானாய் * என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரமுங் காண்க. * நவோநவோ பவதி ஜாயமாந: * என்ற வேதத்தின்படி சந்திரன் நவம்நவமாகத் தோன்றுபவனாதலால் அதுபோல, எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டூழியூழிதொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆராவமுதமான அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிடுகையைச் சொன்னபடி.

[ஓங்கு பெருஞ் செந்நெலூடு கயலுகள] உமியோடு கூடிய அரிசி நெல்லென்று சொல்லப்படும். ஸ்தூல தேஹத்தோடு கூடிய ஜீவாத்மாவைச் சொன்னபடி. ஸ்தூல தேஹத்தின் ஸ்தானத்திலே உமியும், ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தின் ஸ்தானத்திலே தவிடும், ஸாரபூதனான ஆத்மாவின் ஸ்தானத்திலே அரிசியும் கொள்ளப்படும். திருநாட்டிலே சென்றவாறே * அஹமந்ந மஹமந்ந மஹமந்நம் * என்று சொல்லுகிறவன் இவ்வாத்மா; இவன் ஸ்தூல தேஹத்தை இங்கே கழித்து, ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தை விரஜையாற்றிலே கழித்து அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹ விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு எம்பெருமானுக்கு அன்னமாகிறான். இந்த விபூதியில் இருக்கும் வரையில் ப்ராக்ருத தேஹ விசிஷ்டனாகவே யிருப்பதால் நெல்லாகச் சொல்லப்படுவது பொருந்தும். ஞானத்தினாலும் மற்றும் பல குணங்களினாலும் ஓங்கிப் பெருமையடைய வேண்டியதுபற்றி ஓங்கு பெருஞ்செந்நெல் எனப்பட்டது. * வரம்புற்ற கதிர்ச் செந்நெல் தாள் சாய்த்துத் தலைவணக்கும் தண்ணரங்கமே * (4—9—8) என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியின் சுவைப் பொருள்கள் இங்கே காணத்தக்கன. செந்நெற்பயிர் முற்ற முற்ற நெறித்திருக்கமுடியாமல் தலைவணக்குவதுபோல, பாகவதர்களும் * நமந்தி ஸந்தஸ் த்ரைலோக்யாதபி லப்தும் ஸமுந்நதிம் * என்கிறபடியே தலைவணங்கி நிற்பர்கள், ஸோஹம் என்ற நிலை குலைந்து தாஸோஹம் என்றிருப்பர்களாயிற்று.

செந்நெலூடு கயல் உகளுகையாவது—கயல்—மத்ஸ்யம்; கண்ணை மத்ஸ்யமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால், தேஹ விசிஷ்டனான ஆத்மாவினிடத்திலே கண் செலுத்துகையைச் சொன்னபடி. இங்கிருக்கும் வரையில் நாம் தேஹத்தையும் நோக்கவேணும், ஆத்மாவையும் நோக்கவேணும். தேஹத்தை நோக்குகையாவது என்னென்னில்; வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தளவிலே நிற்பவையாதலால் * வர்ணாச்ரமாசாரவதா புருஷேண பர: புமாந், விஷ்ணுராராத்யதே பந்தா நாந்யஸ் தத்தோஷகாரக: * என்கிற ப்ரமாணத்தில் ச்ரத்தையாலே வர்ணாச்ரமதர்மாநுஷ்டானங்களிலே வழுவற வர்த்திக்கையாம். ஆத்மாவை நோக்குகையாவது சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் வளர்கிற்கை. திங்கள் மும்மாரி பெய்வதன் பலனன்றோ இவை.

[பூங்குவளைப்போதில் பொருவண்டு கண்படுப்ப] புருஷர்களின் கண்களைத் தாமரைகளாகவும் பெண்டிர்களின் கண்களைக் குவலய பலாசகவும் வருணிப்பர்கள். ஸ்த்ரீகளைத் தாமரைக் கண்ணிகளாகச் சொல்லுவதும் சில விடங்களிற் காணப்பட்டாலும் குவளையங்கண்ணியரென்பதே அவர்கட்குப் பெரும்பான்மையான வழக்கு ஆகவே இங்குப் பூங்குவளைப்போதென்று லக்ஷ்மீ கடாக்ஷத்தைச் சொல்லுகிறது. * பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு * என்கிற ஆழ்வார் பாசுரத்தையும், * ச்ரேயோ ந ஹ்யரவிந்தலோசநமந:காந்தாப்ரஸாதாத்ருதே ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷரவைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித் * என்கிற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. பொறிவண்டு, பொருவண்டு என்பன பாடபேதங்கள். முறையே, அழகியவண்டு, சண்டையிடுகிறவண்டு என்று பொருள். * உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங்களுள்ளத்துளூறியதேன் * என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலின்படி தேனாகிய எம்பெருமானை யநுபவித்துக்களிக்கும் பாகவதர்களை வண்டெனப்பொருந்தும். இந்த வண்டுகள் சண்டையிடுவதாவதென்னென்னில்; * பிணங்கி அமரர்பிதற்றுங் குணம் * என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே, ஒரு திருக்குணத்தின் உயர்த்தியை ஒருவர் சொல்ல அதைக் கண்டித்து மற்றொரு திருக்குணத்தின் உயர்த்தியை மற்றொருவர் சொல்ல இப்படியாக விவாதம் வளருகை. கண்படுப்ப என்றது—நிர்விசாரமாய்க் கிடக்க என்றபடி. புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் கடாக்ஷத்தைப் பெற்றவர்கள் நிர்விசாரமாய் மார்விலே கை வைத்துறங்கலாமிறே.

[தேங்காதே புக்குஇருந்து] தேங்குதல், தயங்குதல், தியங்குதல் இவை பர்யாய மொழிகள் ஆசார்யன் திருமாளிகையில் தயங்காமல் புக்கிருக்க வேண்டும். * நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே ப்ரப்ரூயாத் * ஆகையாலே வருஷக்கணக்காக வாஸஞ் செய்வதிலும், * தத் வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா * என்று கீதாசார்யன் விதித்த கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதிலும் தயங்காமல் காத்திருக்க வேணும்.

[சீர்த்த முலைபற்றி வாங்க] பசுக்கள் நான்கு முலைக் கண்களாலும் பால்சுரக்கும்; அதுபோல ஆசாரியர்கள் நான்கு ஹேதுக்களாலே சீரிய பொருள்களைச் சுரப்பர்கள்; (1) எம்பெருமான் இவர்களை இந்நிலத்திற்கனுப்பியது சிஷ்யோஜ்ஜீவனத்திற்கேயாதலால் பகவதாஜ்ஞாபரிபாலனமென்னும் நினைவு. (2) சிஷ்யர்கள் வருந்தி வேண்டிக் கொள்ளுதல் (3) அவர்கள் வேண்டிக்கொள்ளாவிடினும் அவர்களது துர்க்கதிகண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமை. (4) தாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லாதொழியில் தரிக்க முடியாமை—ஆகிய இப்படிப்பட்ட நான்கு ஹேதுக்களாலும் ப்ரவசனம் செய்யவேண்டியவர்களாதலால் இவை சீர்த்த முலையாகச் சொல்லப்பொருத்தமுண்டு.

[பற்றிவாங்கக் குடம்நிறைக்கும்] அர்ஜுநன் * சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம் * என்று ஒரு சொல் சொல்லி ப்ரார்த்தித்தவாறே அத்யாயமத்யாயமாகக் கறந்த கீதாசார்யனைப்போலவும், * நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முனிபுங்கவம் * என்கிறபடியே வான்மீகி முனிவர் கேட்டவாறே ஸ்ரீராமாயணார்த்தத்தைக் கறந்த நாரத மஹர்ஷிபோலவும், * மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச * என்கிறபடியே மைத்ரேயர் கேட்டவாறே சிதசிதீச்வரதத்ஸ்வபாவ போகாபவர்க்கததுபாய கதிகளைக் கறந்த பராசரபகவான் போலவும், ஹிதமருளிச் செய்யவேணுமென்று பிரார்த்தித்தவாறே * கடல்வாய்ச் சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்பட நீர்முகந்தேறி யெங்குங் குடவாய்படநின்று மழைபொழியும் * என்றாற்போலே தாரைதாரையாக வர்ஷித்துக் குடங்குடமாக நிறைப்பர்களாம் மஹாசார்யர்கள். குடம் என்றது பாத்ரமென்றபடியாய் ஆசார்யதயாபாத்ரபூதர்களான

ஸச்சிஷ்யர்களைச் சொன்னபடி. இவர்களை நிறைக்கையாவது— * குணதுங்கதயா தவ ஸ்ங்கபதே ப்ரசுரிப்ரமிமம் ஜநமுந்நமய * என்று பட்டரும், * அமீஷாம் நிகத்ரம் வ்ருஷகிரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூதைஸ் ஸ்தோத்ரைபி: ப்ரஸபமநுகம்பே ஸமயஸி * (தயாசதகே) என்று தேசிகனும் பணித்தபடியே தம்மோடொக்க வருள்செய்கை. இப்படி நிறைப்பவர்கள் யாரென்னில்;

[வள்ளல்பெரும்பசுக்கள்] கைம்மாறு கருதாமல் மஹார்த்தங்களையருளிச் செய்கையாலே மஹோதாரர்களாய், * கவாமங்கேஷு திஷ்டந்தி புவநாநி சதுர்தச * என்கிறபடியே பதினான்கு லோகங்களையும் தம்முட்கொண்டிருக்கும் பசுக்களைப்போலே பதினான்கு வித்யைகளையும் தம்முள் தரித்திருப்பவர்களாய், பஞ்சகவ்யம் போன்ற அர்த்த பஞ்சகத்தினாலே ஸகலாத்மாக்களையும் புனிதராக்குமவர்களான மஹாசார்யர்கள். இவர்களாலே, நீங்காத செல்வம் நிறைந்து—அத்யாத்ம வித்யையும் அதன் பலனான பக்தியும் ஒருநாளும் குறையாமே மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லும் என்றபடி. நிறைந்த என்றது-நிறைந்திடும் என்றவாறு. உலகத்தார் செல்வமென்று நினைத்திருக்குமது உபாதிவிசேஷங்களாலே நீங்குமது; மேற்சொன்ன செல்வமே நீங்காததாகும். அப்பயதீக்ஷிதர் குவலயானந்தத்திற்கு இயற்றியுள்ள மங்களச்லோகம்—* உத்காட்ய யோககலயா ஹ்ருதயாப்ஜகோசம் தந்யைச் சிராதபி யதாருசி க்ருஹ்யமாண:, ய: ப்ரஸ்புரதி அவிரதம் பரிபூர்ணரூப: ச்ரேயஸ் ஸ மே திசது சாச்வதிகம் முகுந்த:* என்பது; இதில் எம்பெருமானே நீங்காத செல்வமாக நிரூபிக்கப்பட்டுளன். இங்ஙனேயுங் கொள்ளத் தகும். .... *

இனி, (21) * ஏற்றகலங்கள் பாசுரத்தின் விசேஷார்த்தம் வரையப்படுகின்றது. * ஏற்ற கலங்களேதிர்பொங்கி மீதளிப்ப மாற்றாதே பால்சோரியும் வள்ளல்பெரும்பசுக்களாற்றப் படைத்தான் மகனே! என்று கண்ணபிரான் அழைக்கப்படுவதாக அந்யாபதேசார்த்தம். சுரந்தபாலை ஏற்றுக் கொள்வதற்காக ஏந்தப்பட்ட கலங்களானவை ஒரு க்ஷணத்தில் நிறைந்து எதிரேபொங்கி மேலே வழியும்படியாக இடைவிடாமல் பாலைச் சுரக்கின்ற வள்ளல் பெரும்பசுக்களை விசேஷமாகப் படைத்துள்ள நந்தகோபனுடைய குமாரனே! என்பது பொருள். ஸ்வாபதேசத்திலோ வென்னில்; சிஷ்யலக்ஷணஸம்பந்நர்களான ஸச்சிஷ்யர்கள் "இவர்கள் ஆசிரியர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்கள்" என்று நாடு புகழும்படியான சிறந்தயோக்யதை பெறுமாறு பால்போன்ற மஹார்த்தங்களை நிரந்தரமாக வர்ஷிக்கின்ற ஆசிரியர்கள் பலரையுண்டாக்கின வொரு மஹாசார்யரை ஆற்றப்படைத்தானென்பதனாற் சொல்லி, அவரிடத்திலே ஸர்வாத்மநா விதேயராயிருக்கின்றவொரு உத்தம சிஷ்யரை மகனே! என்று விளிக்கிறபடி. ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் பிள்ளான் முதலானவர்கள் ஆசார்யாதிசாயிப்ரபாவசாலிகளாகையாலே அவர்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிக்கும் ஏற்ற கலங்களாகக் கருதத் தக்கவர்கள். இவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாம்படி மாற்றாதே பால் சொரிகின்ற வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்—ஸ்வாமியெம்பெருமானாரேயாவர். (பூஜாயாம் பஹுவசநம்.) வள்ளல்பெரும்பசுக்களாற்றப்படைத்தவர் ஆளவந்தார் என்று கொள்வது. அவர்க்கு மகன்போன்றிருந்த பெரியநம்பி திருமலைநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் முதலானவர்களிலொருவர், மகனே! என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

அன்றிக்கே, எதிர்பொங்கி மீதளிக்கும் ஏற்றகலம்—ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். இவர் பஞ்சாசார்ய பதாச்ரிதராகையாலே பெரியநம்பிமுதலான அந்த ஆசாரியர்கள் மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளல் பெரும்பசுக்கள். அப்பசுக்களை ஆற்றப்படைத்தான்—ஆளவந்தார்; அவர்க்கு மகனாக எம்பெருமானாரே கொள்ளத்தகுவர். இதுவும் மிகப் பொருத்தமான நிர்வாஹமென்க.

ஏற்ற கலங்கள் = ஆசார்யன் உபதேசித்தருளும் அர்த்த விசேஷங்களை * அறிவித்தேன் ஆழ் பொருளைச் சிந்தாமல் கொண்மினீர் தேர்ந்து * என்று திருமழிசைப்பிரான் கூறின படியே சிந்தாமல் கொள்ளவல்ல பாத்திரங்கள் சிஷ்யர்களாதலால் அவர்களே கலங்கள் என்பதனால் விவக்ஷிதர்கள். ஏற்ற கலங்கள் என்றது—ஆசார்யனுக்கு ஏற்ற சிஷ்யர்கள் என்றபடி. வேதாந்த தேசிகன் ந்யாஸவிம்சதியில் * ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே * என்கிற ச்லோகத்தினால் ஆசார்யலக்ஷணத்தையும், * ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ * என்கிற ச்லோகத்தினால் சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும் அருளிச் செய்தார். அப்படி ஸதாசார்ய லக்ஷணம் வாய்ந்த குருக்களுக்கு ஏற்றவாறு ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் வாய்ந்தவர்களாய்க் கொண்டு வந்து சேர்ந்த அந்தேவாஸிகளை இங்கு ஏற்ற கலங்கள் என்கிறது. தைத்திரீய ஆரண்யகத்தில் * நைவம் விதுஷே அயஜ்ஞோ வாஸினே । ஸநேத்ராநத்வை ஊ ஹரதாமு । யோ ஊ ஹரதி । ஸ ப்ரவ்ருஷே ஸமஸ்ராஷ்கராக * என்று ஓதப்பட்டிருப்பதை நன்கறிந்து ஆசார்யர் வர்த்திக்க, அதற்குச் சார்பாக வர்த்திக்கும் சிஷ்யர்களே ஏற்றகலங்கள்.

எதிர்பொங்கி மீதளிப்ப—* புத்ராதிச்சேத் பராஜயம் * என்றும் * சிஷ்யாதிச்சேத் பராஜயம் * என்றும் சொல்லுவர்கள். தகப்பனார் தம் மகனிடத்தில் தோல்வியடைய விரும்பவேண்டும்; ஆசாரியர் தம் சிஷ்யனிடத்தில் தோல்வியடைய விரும்பவேண்டும். அதாவது—ஆசாரியன் தன்னைக்காட்டிலும் மிக வல்லவனாய் தனக்கும் அறிவூட்ட வல்லவனை சிஷ்யனைப்பெற்று அஸூயைப்படாதே மிகவும் மகிழ்ந்திடுவன் என்றவாறு. எம்பெருமானார், திருமாலையாண்டான் பக்கலிலே திருவாய்மொழி கேட்கும்போது, ஆளவந்தார் திருவுள்ளத்திலிருந்த அர்த்த விசேஷங்களைத் தாம் அறியப்பெற்று அவ்வாசிரியர்க்கும் உணர்த்தினரென்பது ப்ரஸித்தம். கூரத்தாழ்வான் போதாயன வ்ருத்திக்ரந்தத்தையெல்லாம் திருவுள்ளத்தில் தேக்கிக் கொண்டிருந்து ஸ்வாமி தாமும் விஸ்மயப்படும்படியான மேதா ப்ரதிபாவிலாஸ சாலியாயிருந்தாரென்பது ப்ரஸித்தம். பட்டரை அதிசயித்து நஞ்சீயரும், நஞ்சீயரை யதிசயித்து நம்பிள்ளையும் ஞான நிதிகளாக விளங்கினார்களன்றோ. இவர்களெல்லாரும் பல்பல விசேஷங்களிலே ஸ்வாசார்யர்களுக்கும் உத்போதநம் பண்ணி * வளர்த்ததனால் பயன்பெற்றேன் வருகவென்று மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே * என்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரத்திற்கு இலக்கியமாக விளங்கினார்களென்பது பலபல ஐதிஹ்யங்களினால் விளங்குகின்றது. ஏற்றகலங்கள் எதிர்பொங்கி மீதளிக்குந்தன்மை இதுவேயாம்.

மாற்றதேபால் சோரியும் = மேலே விவரித்த விதமான அதிசயத்தை சிஷ்யர்கள் பெறும்படியாக ஆசாரியர்கள் செய்வது இதுவே. * உனது பாலே போல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் * (பெரிய திருவந்தாதி.) என்று ஆழ்வார் பகவத் குணங்களைப் பாலாகப் பேசியிருக்கையாலே, பால் சோரியுமென்றது—பகவத் குணங்களைத் தாரை தாரையாக வர்ஷிக்கும்படியைச் சொன்னவாறு. மாற்றதே யென்பதற்குப் பல படியாகப் பொருள் கொள்ளலாம் ; * முன்னோர் மொழிந்த முறை தப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுவதே முறைமையாயிருக்க, அந்த முறையைத் தவிர்ந்து அவர்கள் அருளிய பொருள்களை மாற்றுவர்கள் பலர் ; அப்படி மாற்றாதே, * பகவத் போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்ஷிபு: ; தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே *. என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், * எந்தை திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின்னருளால் வந்த வுபதேச மார்க்கத்தைச் சிந்தை செய்து * என்று மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச் செய்தபடியே முன்னோர் வழியை மாற்றாமல் என்பது முதற்பொருள்.

ஒரு வ்யவஸ்தையிலே நின்று பேசாதவர்கள் தம் நெஞ்சில் தோன்றினபடியே இன்று ஒரு பொருளைச் சொல்லி, மறுநாள் அதில் அநுபபத்தியைத் தாமே கண்டு 'நேற்று தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டேன்; அதைக் கொள்ளவேண்டா; இன்று உள்ளவாறு சொல்லுகிறேன், இதைக் கொள்ளுங்கள்' என்பது; மறுநாள் அதையும் தாமே மறுத்து மற்றொரு பொருள் சொல்லுவது—என்றிப்படி தம் உக்திகளைத் தாமே மாற்றுவர்களே பலர்; அப்படியல்லாமல், நிஷ்க்ருஷ்டமான பொருளை நிலைகுலையாமே சொல்லி—என்பது இரண்டாவது பொருள்.

தாம் உரைத்த பொருளிலே மற்றொருவர் அநுபபத்திகளை எடுத்துரைத்து அது தவறென்று கண்டித்து வேறொரு பொருள் சொல்லவேண்டாதபடி; எல்லாரும் இப்பொருளையே ஆதரிக்கவேண்டும்படி—என்பது மூன்றாவது பொருள். இப்பொருளில், மாற்றாதேயென்றது மாற்றவேண்டாதே யென்றபடி.

பஹுச்ருதத்வஸித்திக்காகவும் மற்றோராசிரியரிடத்தில் போகவேண்டாமல் * யஸ்மாதேவ மயா ஸர்வம் சாஸ்த்ரமக்ராஹி நாங்யத: * என்று நயனாசார்யர் பணித்தபடியே ஸகலார்த்தங்களையும் ஒருவர் தாமே உபதேசிக்கும்படியையும் மாற்றாதே யென்பது சொல்லும். 'ஆசார்யரை மாற்றவேண்டாதபடி' என்கை. இது நான்காவது பொருள்.

மாற்றாதே—ஏமாற்றாதே; மானிடர்க்குரிய தோஷங்களான ப்ரமம் ப்ரமாதம் முதலியவற்றில் விப்ரலிப்ஸை என்பது மொன்று; அதாவது வஞ்சிக்கவேணு மென்கிற இச்சை; பொய்யான ப்ரமாணங்களையும் தப்பான பொருள்களையும் சொல்லி வஞ்சிக்க நினையாதே என்றபடி. இது ஐந்தாவது பொருள். இடை விடாமல் என்பது மொன்று. * ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் * என்று கீதாசார்யன் சொன்னபடியே. ஆக ஆறு பொருள்கள்.

பால் சோரியும்—வெண்ணிறமாயிருக்கும் பால்; அதுபோல சுத்தமான அர்த்தங்களைப் பொழிவர்கள். பிறந்தநாள் தொடங்கி இறக்கும் நாள்வரையில் பால் உபஜீவ்யமாகும்; அதுபோல. * அன்றுநான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன் * என்கிறபடியே ஸத்தை பெற்றநாள் முதலாக யாவதாத்மபாவி உபஜீவ்யங்களாம் ஆசாரியன் அருளும் அர்த்த விசேஷங்கள். கன்றைக்கண்டாலல்லது பால் சுரவாது. சிஷ்யர்களைக் கண்டாலல்லது ஆசாரியர்களுக்கு அர்த்தம் ஸ்புரிக்கமாட்டாது. பாத்திரத்தில் ஏந்திவைக்கப்படுகிற பாலே பலர்க்கும் பயன்படும்; ஏடுகளில் எழுதிவைக்கப்படுகிற அர்த்த விசேஷங்களே பின்னுள்ளார் பலர்க்கும் பயன்படும். நம்பிள்ளைபோல்வார் உபந்யஸித்தருளின அர்த்த விசேஷங்கள் வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை போல்வாரால் ஏடுபடுத்தப்படவேயன்றோ இன்று நம்போல்வாரும் பருகிக் களிக்கப்ராப்தமாகிறது. ஆக இவ்வகைப் பொருத்தங்களாலே அர்த்த விசேஷங்கள் பாலென்னத்தகும். மிகவும் சிரமப்பட்டு ஆலோசித்து ஒன்றிரண்டு அர்த்தங்களைச் சொல்லுவாருமுண்டே; அப்படியன்றிக்கே திருமலையருவிபோலே பொழிவர்களென்கிறது சோரியும் என்பதனால்.

வள்ளல் பெரும்பசுக்கள்—"உதார: ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணரத்நம்" என்று ஆளவந்தார் பராசர மஹர்ஷியை வள்ளலென்றார்; * த்வாம் ஹி ச்ரிய: ச்ரியமுதாஹுருதாரவாச: * என்று கூரத்தாழ்வான் திருமங்கையாழ்வாரை வள்ளலென்றார். கைம்மாறு கருதாமல் இப்படி ஸ்ரீஸூக்தி ரத்னங்களை வழங்குமாசிரியர்களே வள்ளல்கள்.

[பெரும்பசுக்கள்] பசுக்களும் மிருகஜாதியாயிருக்கச் செய்தேயும் மற்றமிருகங்கள் கொலையுங் கொடுமையுமே இயல்வாயிருக்க, பசுக்கள்மாத்திரமே பாலையும் தயிரையும் வெண்ணெயையும் சுரந்து உலகத்தையெல்லாம் உகப்பிப்பதுபோல, ஆசார்யர்களும்

மநுஷ்யஜாதியாயிருக்கச் செய்தேயும் மற்ற மநுஷ்யர்கள் மனிதவுருக்கொண்ட நாற்கால் விலங்குக ளென்னும்படியாயிருக்க இவர்கள் மாத்திரமே அம்ருதகல்பமான அர்த்தங்களை வர்ஷித்து உலகத்தை வாழ்விக்கையாலும், இத்தன்மையிலே எம்பெருமானைக்காட்டிலும் பெருமை பெற்றிருக்கையாலும் பெரும்பசுக்க ளென்னப் பொருந்தும். பசுக்கள் தின்பது எதுவாயிருந்தாலும் மதுரமான பாலே வெளிவரும்; அதுபோல, ஆசாரியர்கள் நாமுண்ணு மவற்றையே உண்பவர்களாயிருந்தாலும் அமுதினுமாற்றவினிய ஸ்ரீஸூக்திகளே அவர்களது திருப்பவளத்தினின்று வெளிவரும். பசுக்கள் நான்கு முலைகளினின்றும் பாலைத் தருவதுபோல, ஆசாரியர்களும் க்ரந்த சதுஷ்டயம் என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுகிற நான்கு க்ரந்தங்களினின்றும் திவ்யார்த்தங்களைத் தந்தருள்வர்கள். (க்ரந்த சதுஷ்டயமாவது—ஸ்ரீபாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், பகவத்விஷயம, ரஹஸ்யம்.) பசுக்கள் க்ருஹத்தில் கடைசியான ஸ்தானத்தில் வாழ்வதுபோல ஆசாரியர்களும் * ஸப்தபர்வவ்யவதாநதுங்காம் சேஷத்வகாஷ்டாம் * என்று பாதுகாஸஹஸ்ரத்திற் பணித்தபடியே * அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார்தம் அடியாரடியோங்களே * என்றும் * த்வத்ப்ருத்யப்ருத்ய பரிசாரக ப்ருத்யப்ருத்யப்ருத்யஸ்ய ப்ருத்ய: * என்றும், * த்வத்தாஸதாஸகணநா சரமாவதௌ யஸ் தத்தாஸதைகரஸதா அவிரதா மமாஸ்து * என்றும் எல்லைநிலமான நிகர்ஷத்தை யநுஸந்தித்திருப்பர்கள்.

முமூர்ஷுதசையிலே பசுதானம் சிறக்கும்; அப்படியே தர்மதேவதையின் முமூர்ஷுதசையிலே ஆசார்யர்களாகிற வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் எம்பெருமானாலே தானஞ் செய்யப்படுகிறார்கள். இவ்விஷயம் கீதையில் நான்காமத்யாயத்திலே ஸூசிதம்; எங்ஙனே யென்னில்; * யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி பாரத, அப்யுத்தாநமதர்மஸ்ய ததா ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் * என்பது கீதாசார்யனுடைய அருள்மொழி; இதில் 'ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி' என்றதில் உபதேசபரம்பரையிலே கேட்டறியவேண்டிய ரஹஸ்யார்த்தமுண்டு. அந்த கீதையிலேயே ஏழாமத்யாயத்தில் * ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே மதம் * என்று சொல்லி யிருக்கையாலே ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி யென்றது ஞானிகளையுண்டாக்கித் தருகிறேனென்றபடி. அவர்களை எப்போது தருகிறானென்னில், (யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர் பவதி, ததா) தர்ம தேவதை முமூர்ஷுவாயிருக்குங் காலத்திலே யென்றபடி.

ஆக இத்தகைய பல பொருத்தங்களினாலே வள்ளல் பெரும்பசுக்களென்னத் தகுந்தவர்கள் ஆசார்யபதவியை வஹிப்பதற்கு முன்பு நெடுங்காலம் சிஷ்யபதவியிலே வாழ்ந்தவர்களாதலால், இவர்களைப் படைத்தான் என்று ஒரு மஹாசாரியர் விவக்ஷிக்கப்படுகிறார். ஆளவந்தார் 'ஆம் முதல்வன்' என்று எம்பெருமானாரைக் கடாக்ஷித்தருளி அவர் வழியாகப் பலபல வள்ளல் பெரும்பசுக்களைப் படைத்தாராதலால் அவ்வாளவந்தார் இங்கு 'ஆற்றப் படைத்தான்' என்பதனால் கொள்ளப்படலாம். அவருடைய மகனாக ஒரு ஆசாரியரைக் கொள்ளுவது. இப்பாசுரத்தில் நான்கு தலைமுறை காட்டப்பட்டுள்ளது; ஏற்றகலங்க ளென்பது ஒரு தலைமுறை. வள்ளல் பெரும்பசுக்கள் என்பது ஒரு தலைமுறை. ஆற்றப் படைத்தானென்பது ஒரு தலைமுறை. மகனே யென்பது ஒரு தலைமுறை. இதனால், * யஸ்ய வேதச்ச வேதீ ச விச்சித்யேதே த்ரிபூருஷம், ஸ வை துர்ப்ராஹ்மணோ ஜ்ஞேயஸ் ஸர்வகர்மபஹிஷ்க்ருத: * என்னும் பழிப்பில்லாத ப்ரபந்நஜநஸந்தாநசுத்தி காட்டப்பட்ட தென்றுணர்க.

•அறிவுறாய்—பிறவினையில் வந்த தன் வினை; அறிவுறுத்தாய் என்றபடி. அடியோங்களுக்கு உபதேசங்கள் தந்து அறிவை வளர்த்தவேணு மென்றபடி. அடியோங்களைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டருளவேணும் என்று பிரார்த்திக்கிறபடியாகவுமாம்.

[ஊற்றமுடையாய்] உறுதியான ப்ரமாணத்தினுல் ஸித்திப்பவரே! என்றபடி. * ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத * என்றும் * பாபிஷ்ட: க்ஷத்ரபந்துச் ச புண்டரீகச் ச புண்யக்ருத், ஆசார்யவத்தயா முக்தௌ தஸ்மாத் ஆசார்யவாந் பவேத் * என்றுமுள்ள ப்ரமாணங்கள் இங்குக் காண்க. ஸதா ஸர்வதா சிஷ்யர்களை வாழ்விப்பதிலேயே ஊற்றமுள்ளவரே! என்னவுமாம்.

[பெரியாய்!] * புவியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த, நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்,—அவிவின்றி, யான் பெரியன், நீ பெரியை யென்பதனை யாரறிவார், ஊன் பருகு நேமியாயுள்ளு * என்கிற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரப்படியே எம்பெருமானிலும் பெரியவரே! என்றபடி. உபய விபூதி நாதனுன எம்பெருமானையும் தம்முள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக்குமவர் எம்பெருமானிற் காட்டிலும் பெரியவராகத் தானே யிருக்கவேண்டும்.

[உலகினில் தோற்றமாய் நின்ற சுடரே!] * ப்ராதுர்ப்பாவைஸ் ஸுரநரஸமோ தேவ தேவஸ் ததீய: * என்கிற ப்ரமாண வசனத்தையுட்கொண்டு இது அருளிச் செய்கிறபடி. எம்பெருமான் பலபல யோனிகளிலும் தோன்றினும் * ஸ உ ச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந: * என்கிற சுருதியின்படியே தன்னுடைய தேஜஸ்ஸு சிறிதும் குன்றமல் மேன்மேலும் கொழுந்துவிட்டொளிருமாபோலே அப்பெருமானடியார்களும் பல பல யோனிகளிற் பிறவா நின்றாலும் அவர்களது குலம் தொண்டக்குலமேயாய் ஒளிமழுங்காதே விளக்க முற்றேயிருப்பர்கள் என்பது மேலெடுத்த ப்ரமாணவசனத்தின் கருத்து. ஆகவே உலகினில் தோற்றமாய் நின்றசுடரே! என்றவிளி பகவானுக்குப் போலவே பாகவதர்களுக்கும் மிகப் பொருந்தும்.

[துயிலெழாய்] * அநாதிமாயயா ஸுப்த: * என்றிருக்கு மெங்களைத் துயிலெழுப்ப வேணும் என்கை. தேவரீர் திருக்கண்விழித்து அடியோங்களைக் கடாக்ஷித்தருளவேணு மென்றதாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட பாகவதோத்தமர்களின் திருமாளிகைக்குத் தாங்கள் வந்து சேர்ந்தபடியை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப் பேசுகிறார்கள் மேல் மூன்றடிகளினுல்.

[மாற்றாருனக்கு வலி தொலைந்து இத்யாதி.] மாற்றார்—மாறுபாடுகொண்டவர்கள்; பகைவர்களென்றபடி. ப்ரமாணங்களையும் ப்ரமேயங்களையும் ப்ரமாதாக்களையும் தூஷித்துக் கொண்டு வேறுபட்டிருந்த மதாந்தரஸ்தர்கள் இங்கு மாற்றார் எனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வந்து வாதஞ்செய்து வலிமாண்டு அடி பணிந்தார்களென்பது ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் பட்டர் நம்பிள்ளைபோல்வாருடைய சரிதைகளிலே விசதம். யாவத ப்ரகாசர் யஜ்ஞமூர்த்தி முதலானர் எம்பெருமானர் திருவடிகளிலே வலிதொலைந்துவந்து அடிபணிந்தவர்கள். * தஞ்சீரை ஞானியர்கள் தாம் புகழும் வேதாந்திகள் அஞ்சியராகி பட்டர் திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும், துன்னுபுகழ்க் கந்தாடைத் தோழப்பர் நடுவில்திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர் முதலானர் நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே வந்து பணிந்ததும் ப்ரஸித்தம். அவரவர்கள் குணங்களுக்குத் தோற்றுப் போற்றிப் புகழ்ந்துகொண்டு வந்து புகுந்ததுபோல அடியோங்களும் வந்து புகுந்தோம், எம்மையும் ஆட்கொண்டருளவேணும்—என்று வேண்டிக்கொள்ளுகிற படி. அத்வேஷிகளாகவும் அநுகூலர்களாகவுமிருந்தவர்கள் வந்து பணிவதிற்காட்டிலும் த்வேஷிகளாயிருந்தவர்கள் மாச்சரியம் நீங்கி வந்து பணிவது விசேஷமாதலால் அஃது இங்கெடுத்துப் பேசப்பட்டது.

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்.

காளிதாஸ க்ரந்த மாலை.

நாம் பகவத் ராமாநுஜ க்ரந்தமாலை, வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலை, வரவர முநீந்த்ர க்ரந்தமாலை யென்றிப்படி பூர்வாசார்ய க்ரந்தமாலைகளை வெளியிட்டது போல காளிதாஸர்பவபூதி முதலான மஹாகவிகளின் க்ரந்தங்களையும் பலமாலைகளாக வெளியிட விரும்பி முதலில் காளிதாஸ க்ரந்தமாலையை அச்சிடத் தொடங்கினேம். உலகம் பரவிய தேவநாகர லிபியில் அச்சிடத் தொடங்கினபடியால் நாம் நினைத்தபடி வேலை துரிதமாக நடைபெறவில்லை. காளிதாஸர் இயற்றிய ரகுவம்சம், மேகஸந்தேசம், குமார ஸம்பவம், அபிஜ்ஞாந சாகுந்தலம், மாலவிகாக்நிமித்ரம், விக்ரமோர்வசீயம் என்னும் க்ரந்தங்களை யெல்லாம் அச்சிட்டு முடித்துக் **காளிதாஸ க்ரந்த மாலா** என்று வெளியிட ஆவல் கொண்டிருந்தோம். அச்சுக்கூடத்தில் எதிர்பாராதபடி நேர்ந்த சிரமதத்தினால் ரகுவம்ச மஹா காவியம் ஒன்று மாத்திரமே இப்போது அச்சு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. முதலில் இதனை வெளியிட்டுவிட்டு, பிறகு மற்ற காவியங்களையும் நாடகங்களையும் அச்சிட்டு வெளியிடலாமென்று தோன்றினபடியால் பூர்த்தியான ரகுவம்ச மஹா காவியம் (மூலமாத்ரம்) இப்போது வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இது காளிதாஸ க்ரந்தமாலையின் முதல் மலராகும்.

பதிப்பாசிரியர், P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

இதன் விலை 1—8—0.

கிடைக்குமிடம் :—

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ்,

காஞ்சீபுரம்.